

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2024

r.

Sąd Okręgowy w Krakowie I Wydział Cywilny
w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Anna Chmielarz

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2024 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym
sprawy z powództwa **Laury Bandura Morgan**
przeciwko **Witoldowi Kilarowskiemu**

o ochronę dóbr osobistych i zapłatę

- I. nakazuje pozwanemu Witoldowi Kilarowskiemu usunięcie skutków dokonanych przez pozwanego naruszeń dóbr osobistych powódki Laury Bandury-Morgan w ten sposób, że:
 - a) zobowiązuje pozwanego do złożenia pisemnego oświadczenia w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku o następującej treści: *„Ja, Witold Kilarowski, niniejszym przepraszam Panią Laurę Bandurę-Morgan za to, iż w dniach od 12 marca 2022 roku do 17 marca 2022 roku działając pod pseudonimem Ludwig Boltzmann, wysłałem liczne wiadomości e-mail do organów państwowych, osób związanych ze środowiskiem nauki, a także ośrodków badawczych, w treści których posłużyłem się bez zgody oraz wiedzy Pani Laury Bandury-Morgan nagraniami oraz notatkami zawierającymi fragmenty jej prywatnej korespondencji, czym naruszyłem jej dobra osobiste, tj. dobre imię, godność,*

prywatność oraz tajemnicę korespondencji”

z zaznaczeniem, że powyższe oświadczenie opublikowane zostanie na koszt pozwanego, na stronach od pierwszej do dziesiątej gazety „Forum Akademickie”, w formacie nie mniejszym niż 1/4 strony, w czarnej ramce o wymiarach co najmniej 20x25 cm, czarną czcionką Times New Roman o rozmiarze 20, na białym tle, z zastosowaniem widocznego odstępu pomiędzy wierszami, bez sąsiedztwa jakichkolwiek innych przeprosin, w sposób czytelny dla przeciętnego odbiorcy, bez jakichkolwiek odniesień i komentarzy do treści oświadczenia, a także bez jakichkolwiek zabiegów formalnych i treściowych umniejszających znaczenie oświadczenia,

- b) zobowiązuje pozwanego do złożenia oświadczenia w formie wiadomości e-mail w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku o następującej treści: „Ja, Witold Kilarski, niniejszym przepraszam Panią Laurę Bandurę-Morgan za to, iż w dniu 3 października 2021 roku wysłałem wiadomość e-mail, w której czyniłem insynuacje dotyczące jej życia prywatnego, jak również w treści której posłużyłem się bez zgody oraz wiedzy Pani Laury Bandury-Morgan nagraniami, czym naruszyłem jej dobra osobiste, tj. dobre imię, godność oraz prywatność” na następujące

e-mail:

- a) arudnab@hotmail.com;
- b) krzysztof.jozwiak@ncn.gov.pl;
- c) biuro@ncn.gov.pl;
- d) marcin.liana@gmail.com;
- e) Marcin.Liana@ncn.gov.pl;
- f) Maciej.Wais@ncn.gov.pl;
- g) pawel.figurski@krakow.agora.pl;
- h) drago2075@gmail.com

z zaznaczeniem, że tytuł wiadomości e-mail winien być następujący: „Przeprosiny Witolda Kilarskiego dla Pani Laury Bandury-Morgan”, a jej treść zostanie napisana na białym tle, czcionką Times New Roman, wielkość 20, w kolorze czarnym, w wyjustowanym formacie, z podaniem daty oraz miejsca sporządzenia wiadomości

e-mail, a także informacji, iż oświadczenie składane jest w wykonaniu zobowiązania nałożonego niniejszym wyrokiem, z zastosowaniem widocznego odstępu pomiędzy wierszami, w sposób czytelny dla przeciętnego odbiorcy, bez jakichkolwiek odniesień i komentarzy do treści oświadczenia, a także bez jakichkolwiek zabiegów formalnych i treściowych umniejszających znaczenie oświadczenia,

- c) zobowiązuje pozwanego do złożenia oświadczenia w formie wpisów na jego profilach na portalu społecznościowym www.facebook.pl w terminie 3 dni od

uprawomocnienia się wyroku o następującej treści: „Ja, Witold Kilarski, niniejszym przepraszam Laurę Bandurę-Morgan za to, iż w okresie od listopada 2020 roku do sierpnia 2024 roku publikowałem na portalu społecznościowym www.facebook.pl treści, w których czyniłem insynuacje na temat jej życia prywatnego, jak również opublikowałem bez zgody i wiedzy Pani Laury Bandury-Morgan jej zdjęcia oraz nagrania, czym naruszyłem jej dobra osobiste, tj. dobre imię, wizerunek, godność, prywatność”, z zaznaczeniem, że oświadczenie opublikowane zostanie na profilach pozwanego na portalu społecznościowym www.facebook.pl („Witek Kilarski” oraz „Witold Kilarski”) standardową czcionką przewidzianą dla tegoż portalu, na białym tle, w sposób czytelny dla odbiorców, z podaniem daty oraz miejsca sporządzenia wpisu, a także informacji, iż oświadczenie składane jest w wykonaniu zobowiązania nałożonego niniejszym wyrokiem, bez jakichkolwiek odniesień i komentarzy do treści oświadczenia, a także bez jakichkolwiek zabiegów formalnych i treściowych umniejszających znaczenie oświadczenia, a także przypięte zostanie u góry każdego z profili pozwanego na okres dwóch miesięcy, a to w taki sposób, aby widoczne było w całości po wyświetleniu każdego z profili, bez konieczności dokonywania dodatkowych czynności, a także by nie kolidowało z innymi treściami publikowanymi przez pozwanego;

II. nakazuje pozwanemu Witoldowi Kilarskiemu zaniechania dalszego naruszania dóbr osobistych powódki Laury Bandury-Morgan w postaci jej dobrego imienia, wizerunku, prywatności, czci oraz godności, a to poprzez zakazanie pozwanemu rozpowszechniania w języku polskim oraz w językach obcych, we wszystkich środkach przekazu i komunikacji (w szczególności na należących do niego profilach na portalach społecznościowych oraz za pośrednictwem należących do niego elektronicznych skrzynek pocztowych) nagrań, notatek, wiadomości tekstowych SMS, wiadomości tekstowych e-mail, fotografii bądź innych treści dotyczących osoby powódki (przy użyciu jej imienia, nazwiska, a także inicjałów) oraz nieprawdziwych informacji i twierdzeń dotyczących przede wszystkim:

- a) rzekomego wyrażenia przez powódkę zgody na publikację nagrań, notatek, wiadomości tekstowych SMS, wiadomości tekstowych email, fotografii bądź innych treści dotyczących jej osoby,
- b) rzekomego negatywnego wpływu powódki na nieotrzymanie przez pozwanego grantów badawczych, w ramach projektu Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej „Polskie Powroty”,
- c) rzekomego negatywnego wpływu powódki na przebieg kariery naukowej pozwanego po powrocie do Rzeczypospolitej Polskiej,
- d) relacji łączącej powódkę z profesorem Marcinem Dągiem oraz profesorem Zbigniewem Błockim,

- e) przebiegu zatrudnienia powódki w Narodowym Centrum Nauki z siedzibą w Krakowie,
 - f) rzekomego powiązania powódki ze środowiskiem przestępczym, jak również pozostawania przez powódkę „bandytom z NCN-u”, „członkiem polskiej mafii naukowej”, „socjopatką”, „osobą zaczytaną w Main Kamp”, „osobą o paranoidalnej wizji świata”, „przygłupem”, „osobą symulującą gwałty”;
- III. zasądza od pozwanego Witolda Kilarского na rzecz powódki Laury Bandury-Morgan kwotę 10 000 zł (dziesięć tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty;
- IV. zasądza od pozwanego Witolda Kilarского kwotę 5 000 zł (pięć tysięcy złotych) na cel społeczny, tj. na rzecz „Fundacji na rzecz Nauki Polskiej w Warszawie”, ul. Ignacego Krasickiego 20/22, 02-611 Warszawa, REGON: 012001533, KRS: 0000109744, [nr konta](#): 06 1090 1870 0000 0001 3538 5719;
- V. zasądza od pozwanego Witolda Kilarского na rzecz powódki Laury Bandury-Morgan kwotę 1 077,49 zł (jeden tysiąc siedemdziesiąt siedem złotych 49/100) tytułem odszkodowania z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 listopada 2022 r. do dnia zapłaty;
- VI. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- VII. zasądza od pozwanego Witolda Kilarского na rzecz powódki Laury Bandury-Morgan kwotę 2 594,51 zł (zł (dwa tysiące pięćset dziewięćdziesiąt cztery złote 51/100) tytułem zwrotu części kosztów procesu z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
- VIII. nakazuje ściągnąć od pozwanego Witolda Kilarского na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 471,70 zł (czterysta siedemdziesiąt jeden złotych 70/100) tytułem części wydatków związanych z opinią biegłego sądowego pokrytych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sędzia Anna

Chmielarz

Sygn. akt I C 1671/22

Uzasadnienie
wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie I Wydział Cywilny
z dnia 15 listopada 2024 r.

Powódka Laura Bandura-Morgan wniosła pozew przeciwko pozwanemu Witoldowi Kilarskiemu. Po dokonaniu trzech modyfikacji powództwa (ostatniej 11 września 2024 r., doręczonej pozwanemu 16 września 2024 r.) wniosła ostatecznie o:

1. usunięcie skutków już dokonanych przez pozwanego naruszeń dóbr osobistych powódki, a to poprzez:
 - a. zobowiązanie pozwanego do złożenia pisemnego oświadczenia w terminie 30 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku o następującej treści:
„Ja, Witold Kilarski, niniejszym przepraszam Panią Laurę Bandurę-Morgan za to, iż w dniach od 12 marca 2022 roku do 17 marca 2022 roku działając pod pseudonimem Ludwik Boltzmann, wysłałem liczne wiadomości e-mail do organów państwowych, osób związanych ze środowiskiem nauki, a także ośrodków badawczych, w treści których posłużyłem się bez zgody oraz wiedzy Pani Laury Bandury-Morgan nagraniami oraz notatkami zawierającymi fragmenty jej prywatnej korespondencji, czym naruszyłem jej dobra osobiste, tj. dobre imię, wizerunek, godność, prywatność, tajemnicę korespondencji oraz intymność”
z zaznaczeniem, że powyższe oświadczenie opublikowane zostanie na koszt pozwanego, na stronach od pierwszej do dziesiątej gazety „Forum Akademickie”, w formacie nie mniejszym niż 1/4 strony, w czarnej ramce o wymiarach co najmniej 20x25 cm, czarna trzcionką Times New Roman o rozmiarze 20, na białym tle, z zastosowaniem widocznego odstępu pomiędzy wierszami, bez sąsiedztwa jakichkolwiek innych przeprosin, w sposób czytelny dla przeciętnego odbiorcy, bez jakichkolwiek odniesień i komentarzy do treści oświadczenia, a także bez jakichkolwiek zabiegów formalnych i treściowych umniejszających znaczenie oświadczenia,

ewentualnie o złożenie przez pozwanego oświadczenia w formie wiadomości e-mail w terminie 3 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku, o wskazanej powyżej treści, na następujące adresy e-mail:

arudnab@hotmail.com edyta.lachowicz-santos@ue.katowice.pl hlamers@ath.bielsko.pl	pawel.sadowski@mail.umcs.pl magdalena.sajdak@itd.lukasiewicz.gov.pl tomasz.sapota@us.edu.pl
--	---

malgorzata.langer@p.lodz.pl A.Langer@mimuw.edu.pl R.Latala@mimuw.edu.pl ewalechm@pg.edu.pl vlepri@ifispan.edu.pl orsk@orsk.ump.edu.pl leszek.leszczynski@mail.umcs.pl katarzyna.lesniewska@geo.uni.lodz.pl dagal@poczta.fm janusz.lewinski@pw.edu.pl barbara.lipinska@biol.ug.edu.pl litwin@chem.uw.edu.pl amloba@amu.edu.pl mariola.laguna@kul.pl pawel.machnikowski@pwr.wroc.pl machowsk@agh.edu.pl mackomar@ukw.edu.pl wojciech.macyk@uj.edu.pl amagdzia@agh.edu.pl izabel@amu.edu.pl dorota.markiewicz-kukielka@polsl.pl p.makowski@akademia.mil.pl krystyna.malinska@pcz.pl kamilla.bartkowiak@ue.poznan.pl lukasz.marciniak@uni.lodz.pl arekmar@amu.edu.pl ekommm@ug.edu.pl natalia.marska-dzioba@usz.edu.pl jan.masajada@pwr.edu.pl m.materska.samek@gmail.com Tomasz.Matulewicz@fuw.edu.pl anna.matuszczak@ue.poznan.pl maciej.matuszewski@ue.wroc.pl magdalena.matysek- imielińska@uwr.edu.pl mazurs@uek.krakow.pl gmazurek@tu.kielce.pl mmencfel@amu.edu.pl grzegorz.micek@uj.edu.pl anna.michalska@upwr.edu.pl piotr.michon@ue.poznan.pl mirosław.miller@upwr.edu.pl miszczak@iitis.pl jarosław.mizera@pw.edu.pl a.mlynarczuk-sokolowska@uwb.edu.pl karol.mojkowski@umk.pl molencki@poczta.onet.pl dzwl@umb.edu.pl Mikołaj.Morzy@cs.put.poznan.pl ufmoskal@googlemail.com justyna.mozejko@uwm.edu.pl r.mroczynski@elka.pw.edu.pl	adam.sawicki@up.krakow.pl rafal.scherer@pcz.pl maciek@apple.phils.uj.edu.pl sselli@cu.edu.tr saga@amu.edu.pl danuta.siluk@gumed.edu.pl magdalena.sitarz@uj.edu.pl anna.skoracka@amu.edu.pl anna.skorek@polsl.pl pskorka@iop.krakow.pl joanna.skorko-glonek@biol.ug.edu.pl tadeusz.skubis@dydaktyk.uczelniaoswiecim.edu.pl marek.smarzewski@kul.pl smolenski@gumed.edu.pl magdalena.smolen-wawrzusiszyn@kul.pl msmolinski@uw.edu.pl janusz.smulko@pg.edu.pl wacław.sokalski@pwr.edu.pl Michał.Sosnowski@ue.wroc.pl wojsow@amu.edu.pl joanna.sowa@uni.lodz.pl józef.spalek@uj.edu.pl lukasz.stachnik@uwr.edu.pl elżbieta.stadtmueller@uwr.edu.pl ewa.stanczyk-hugiet@ue.wroc.pl stap@agh.edu.pl dawid.stawski@p.lodz.pl ipieta@ichf.edu.pl ifiz.wnst@us.edu.pl Tomasz.Sterzynski@put.poznan.pl marcin.stepien@chem.uni.wroc.pl magdalena.stobinska@gmail.com mateusz.strzelecki@uwr.edu.pl aga@econ.uni.torun.pl wojciech.sumelka@put.poznan.pl sus@isppan.waw.pl sławomir.szafert@chem.uni.wroc.pl bszafran@agh.edu.pl izabela.szafraniak-wiza@put.poznan.pl szal@biol.uw.edu.pl k.szamryk@uwb.edu.pl saruckim@uek.krakow.pl klaudiusz.szczepaniak@up.lublin.pl malszcze@pg.edu.pl witold.szczucinski@amu.edu.pl andrzej.szczurek@pwr.edu.pl elżbieta.szelag-wasielewska@amu.edu.pl aszlag@sgh.waw.pl szewczyk@mchtr.pw.edu.pl monika.szkarlat@mail.umcs.pl andrzej.szlek@polsl.pl rszoszkiewicz@chem.uw.edu.pl
--	---

agnieszka.mrozik@ibl.waw.pl sylvia.mrozowska@ug.edu.pl ewa.murawska@apsl.edu.pl m.mynarska@uksw.edu.pl robert.myslajek@igib.uw.edu.pl anna.nacher@uj.edu.pl napiorkowski.m@gmail.com janusz.narkiewicz@pw.edu.pl ryszard.naskrecki@amu.edu.pl tomasz.niedzielski@uni.wroc.pl wojciech.nizanski@upwr.edu.pl a.nogal@uw.edu.pl ewa.nowinska@uj.edu.pl michal.nowosielski@uw.edu.pl	magdalena_sz@wp.pl agnieszka.szumna@icho.edu.pl zofia.szweykowska-kulinska@amu.edu.pl pola@chem.umk.pl smialek@iem.pw.edu.pl szsmiga@fizyka.umk.pl marek.switonski@up.poznan.pl m.taborowski@wpia.uw.edu.pl jolanta.tambor@us.edu.pl tomasz.tanski@polsl.pl piotr.taracha@uw.edu.pl poljt@ug.edu.pl Andrzej.Teodorczyk@itc.pw.edu.pl tiuryn@mimuw.edu.pl gras@up.poznan.pl tmaciej@amu.edu.pl ewa.trojnar@uj.edu.pl piotr.tryjanowski@gmail.com joanna@cent.uw.edu.pl J.Turkiewicz@tele.pw.edu.pl bozena.tyliszcak@pk.edu.pl renata.urban@up.lublin.pl gravet@amu.edu.pl wachk@uek.krakow.pl p.waszkiewicz@wpia.uw.edu.pl twawrzyniak@igf.edu.pl p.wawrzynski@umk.pl sebastian.werle@polsl.pl grzegorz.wegrzyn@biol.ug.edu.pl ifr@uwr.edu.pl swichary@swps.edu.pl w.wickowski@pan.olsztyn.pl pawel.wielgosz@uwm.edu.pl karolina.wieszczicka@put.poznan.pl marcin.wiesniak@ug.edu.pl krzysztof.wilde@pg.edu.pl pawel.wilinski@amu.edu.pl Jacek.Willecki@put.poznan.pl katel@agh.edu.pl winczorek@wpia.uw.edu.pl andrzej.wisniewski@uwr.edu.pl
wydzial_1@pan.pl wydzial_2@pan.pl wydzial_3@pan.pl wydzial_4@pan.pl wydzial_5@pan.pl kancelaria@pan.pl J.M.Rektor@pwr.edu.pl prorektor.bienkowska@pwr.edu.pl prorektor.ozyhar@pwr.edu.pl prorektor.nowakowski@pwr.edu.pl prorektor.lydzba@pwr.edu.pl	agnieszka.wisniewska@ug.edu.pl wladyslaw.witalisz@uj.edu.pl wjacek@amu.edu.pl jaroslaw.witkowski@ue.wroc.pl benedykt.wladyka@uj.edu.pl wlocha@uek.krakow.pl mwojc@umk.pl u.wojda@nencki.gov.pl lukasz.wordliczek@uj.edu.pl grzegorz.wozniakowski@piwet.pulawy.pl m.wozniczka@ujd.edu.pl

prorektor.gorski@pwr.edu.pl renata.kosciuk@pwr.edu.pl joanna.dadaczynska@pwr.edu.pl rafal.latajka@pwr.edu.pl ewa.kawinska@pwr.edu.pl rektor@wum.edu.pl prorektor.ds.nauki@wum.edu.pl prorektor.ds.personalnych@wum.edu.pl prorektor.ds.klinicznych@wum.edu.pl prorektor.ds.rozwoju@wum.edu.pl wydzialmedyczny@wum.edu.pl wnoz@wum.edu.pl dziekanWF@wum.edu.pl rafal.krenke@wum.edu.pl dorota.olczak-kowalczyk@wum.edu.pl fnp@fnp.org.pl starow@if-pan.krakow.pl Zbigniew.Blocki@ncn.gov.pl Marcin.Liana@ncn.gov.pl melodyswartz@uchicago.edu lason@if-pan.krakow.pl grazyna.zebrowska@gmail.com Maciej.Wais@ncn.gov.pl naukawpolsce@pap.pl adrian.ochalik@uj.edu.pl sekretariat.kanclerza@adm.uw.edu.pl rektorof@amu.edu.pl katarzyna.krupinska@pwr.edu.pl rzecznik@agh.edu.pl rektor@pw.edu.pl kewn@pan.pl akademia@pan.pl zbigniew.blocki@ncn.gov.pl kancelaria@ncn.gov.pl sekretariat@ncn.gov.pl	robert.wojcik@kt.agh.edu.pl radoslaw.wrobel@pwr.edu.pl anna.kula@math.uni.wroc.pl romuald_zabielski@sggw.edu.pl agata@iopan.gda.pl zajas@amu.edu.pl pawel.zajackowski@ue.wroc.pl jakub.golab@wum.edu.pl azajenkowska@aps.edu.pl s.zapotoczny@uj.edu.pl zaraska@chemia.uj.edu.pl grazyna.zarzycka@uni.lodz.pl angelikamuchowicz@gmail.com marcin.drag@pwr.edu.pl starowiczlider@gmail.com omeii@urk.edu.pl zbigniew.arent@urk.edu.pl artur.gurgul@urk.edu.pl igor.jasielczuk@urk.edu.pl ewa.oclon@urk.edu.pl laura.pardyak@urk.edu.pl piotr.pawlicki@urk.edu.pl tomasz.szmatola@urk.edu.pl pawel.szczerbik@urk.edu.pl klaudia.nalik-iwaniak@urk.edu.pl zbigniew.blocki@ncn.gov.pl urszula.bracha@urk.edu.pl tomasz.chcochorowski@urk.edu.pl anna.pieron@urk.edu.pl mal.fil@if-pan.krakow.pl janrod@if-pan.krakow.pl birgiel@if-pan.krakow.pl kafelw@if-pan.krakow.pl roland.zarzycki@civitas.edu.pl anna.maria.zawadzka@ug.edu.pl k.p.zawierucha@gmail.com kancelaria@sop.gov.pl mariusz.zdrojek@pw.edu.pl fnp@fnp.org.pl sekretariat@krakow.po.gov.pl biuro.podawcze@pk.gov.pl kontakt@ms.gov.pl pr.srodmiesciezachod@krakow.po.gov.pl fafeluszek@gmail.com wieslaw.ziaja@uj.edu.pl mskrzypczakzielinska@gmail.com magdalena.ziolo@usz.edu.pl a.zygmunt@po.edu.pl j.zralka@uj.edu.pl krzyzaba@agh.edu.pl m.zywiec@botany.pl wieslaw.babik@uj.edu.pl
--	---

edyta.lachowicz-santos@ue.katowice.pl hlamers@ath.bielsko.pl malgorzata.langer@p.lodz.pl A.Langer@mimuw.edu.pl R.Latala@mimuw.edu.pl ewalechm@pg.edu.pl vlepri@ifispan.edu.pl orsk@orsk.ump.edu.pl leszek.leszczynski@mail.umcs.pl katarzyna.lesniewska@geo.uni.lodz.pl dagal@poczta.fm janusz.lewinski@pw.edu.pl barbara.lipinska@biol.ug.edu.pl litwin@chem.uw.edu.pl amloba@amu.edu.pl mariola.laguna@kul.pl pawel.machnikowski@pwr.wroc.pl machowsk@agh.edu.pl mackomar@ukw.edu.pl wojciech.macyk@uj.edu.pl amagdza@agh.edu.pl izabel@amu.edu.pl dorota.markiewicz-kukielka@polsl.pl p.makowski@akademia.mil.pl krystyna.malinska@pcz.pl kamilla.bartkowiak@ue.poznan.pl lukasz.marciniak@uni.lodz.pl arekmar@amu.edu.pl ekommm@ug.edu.pl natalia.marska-dzioba@usz.edu.pl jan.masajada@pwr.edu.pl m.materska.samek@gmail.com Tomasz.Matulewicz@fuw.edu.pl anna.matuszczak@ue.poznan.pl maciej.matuszewski@ue.wroc.pl maciej.matuszewski@ue.wroc.pl magdalena.matysek- imielinska@uwr.edu.pl mazurs@uek.krakow.pl gmazurek@tu.kielce.pl mmencfel@amu.edu.pl grzegorz.micek@uj.edu.pl anna.michalska@upwr.edu.pl piotr.michon@ue.poznan.pl mirosław.miller@upwr.edu.pl miszczak@iitis.pl jarosław.mizera@pw.edu.pl a.mlynarczuk-sokolowska@uwb.edu.pl karol.mojkowski@umk.pl molencki@poczta.onet.pl dzwl@umb.edu.pl Mikolaj.Morzy@cs.put.poznan.pl ufmoskal@googlemail.com	
---	--

justyna.mozejko@uwm.edu.pl r.mroczynski@elka.pw.edu.pl agnieszka.mrozik@ibl.waw.pl sylwia.mrozowska@ug.edu.pl ewa.murawska@apsl.edu.pl m.mynarska@uksw.edu.pl robert.myslajek@igib.uw.edu.pl anna.nacher@uj.edu.pl napiorkowski.m@gmail.com janusz.narkiewicz@pw.edu.pl ryszard.naskrecki@amu.edu.pl tomasz.niedzielski@uni.wroc.pl wojciech.nizanski@upwr.edu.pl a.nogal@uw.edu.pl ewa.nowinska@uj.edu.pl michal.nowosielski@uw.edu.pl	
--	--

przy czym tytuł wiadomości winien być następujący:

„Przeprosiny Witolda Kilarского dla Pani Laury Bandury-Morgan”, a jej treść zostanie napisana na białym tle, czcionką Times New Roman, wielkości 20, w kolorze czarnym, w wyjustowanym formacie, z podaniem daty oraz miejsca sporządzenia wiadomości e-mail, a także informacji, iż oświadczenie składane jest w wykonaniu zobowiązania nałożonego prawomocnym wyrokiem wydanym przez tut. Sąd, z zastosowaniem widocznego odstępu pomiędzy wierszami, w sposób czytelny dla przeciętnego odbiorcy, bez jakichkolwiek odniesień i komentarzy do treści oświadczenia, a także bez jakichkolwiek zabiegów formalnych i treściowych umniejszających znaczenie oświadczenia;

- b. zobowiązanie pozwanego do złożenia oświadczenia w formie wiadomości e-mail w terminie 3 dni od uprawomocnienia się wyroku o następującej treści:

„Ja, Witold Kilarский, niniejszym przepraszam Panią Laurę Bandurę-Morgan za to, iż w dniu 3 października 2021 wysłałem wiadomość e-mail, w której czyniłem insynuacje dotyczące jej życia prywatnego, jak również w treści której posłużyłem się bez zgody oraz wiedzy Pani Laury Bandury-Morgan nagraniami, czym naruszyłem jej dobra osobiste, tj. dobre imię, wizerunek, godność oraz prywatność” na następujące adresy e-mail:

- a) arudnab@hotmail.com;
- b) krzysztof.jozwiak@ncn.gov.pl;
- c) biuro@ncn.gov.pl;
- d) marcin.liana@gmail.com;
- e) Marcin.Liana@ncn.gov.pl;
- f) Maciej.Wais@ncn.gov.pl;
- g) pawel.figurski@krakow.agora.pl;
- h) drago2075@gmail.com

z zaznaczeniem, że tytuł wiadomości e-mail winien być następujący: „Przeprosiny Witolda Kilarского dla Pani Laury Bandury-Morgan”, a jej treść zostanie napisana na białym tle, czcionką Times New Roman, wielkości 20, w kolorze czarnym, w wyjustowanym formacie, z podaniem daty oraz miejsca sporządzenia wiadomości e-mail, a także informacji, iż oświadczenie składane jest w wykonaniu zobowiązania nałożonego

prawomocnym wyrokiem wydanym przez tut. Sąd, z zastosowaniem widocznego odstępu pomiędzy wierszami, w sposób czytelny dla przeciętnego odbiorcy, bez jakichkolwiek odniesień i komentarzy do treści oświadczenia, a także bez jakichkolwiek zabiegów formalnych i treściowych umniejszających znaczenie oświadczenia;

- c. zobowiązanie pozwanego do złożenia oświadczenia w formie wpisów na jego profilach na portalu społecznościowym www.facebook.pl w terminie 3 dni od uprawomocnienia się wyroku o następującej treści:

„Ja, Witold Kilariski, niniejszym przepraszam Laurę Bandurę-Morgan za to, iż w okresie od listopada 2020 roku do marca 2022 roku do sierpnia 2024 roku publikowałem na portalu społecznościowym www.facebook.pl treści, w których czyniłem insynuacje na temat jej życia prywatnego oraz intymnego, jak również opublikowałem bez zgody i wiedzy Pani Laury Bandury- Morgan jej zdjęcia oraz nagrania, czym naruszyłem jej dobra osobiste, tj. dobre imię, wizerunek, godność, tajemnicę korespondencji, prywatność oraz intymność”,

z zaznaczeniem, że oświadczenie opublikowane zostanie na profilach pozwanego na portalu społecznościowym www.facebook.pl („Witek Kilariski” oraz „Witold Kilariski”) standardową czcionką przewidzianą dla tegoż portalu, na białym tle, w sposób czytelny dla odbiorców, z podaniem daty oraz miejsca sporządzenia wpisu, a także informacji, iż oświadczenie składane jest w wykonaniu zobowiązania nałożonego prawomocnym wyrokiem wydanym przez tut. Sąd, bez jakichkolwiek odniesień i komentarzy do treści oświadczenia, a także bez jakichkolwiek zabiegów formalnych i treściowych umniejszających znaczenie oświadczenia, a także przypięte zostanie u góry każdego z profili pozwanego na okres dwóch miesięcy, a to w taki sposób, aby widoczne było w całości po wyświetleniu każdego z profili, bez konieczności dokonywania dodatkowych czynności, a także by nie kolidowało z innymi treściami publikowanymi przez pozwanego;

2. nakazanie pozwanemu Witoldowi Kilariskiemu zaniechania dalszego naruszania dóbr osobistych powódki Laury Bandury-Morgan w postaci jej dobrego imienia, wizerunku, prywatności, czci oraz godności, a to poprzez zakazanie pozwanemu rozpowszechniania w języku polskim oraz w językach obcych, we wszystkich środkach przekazu i komunikacji (w szczególności na należących do niego profilach na portalach społecznościowych oraz za pośrednictwem należących do niego elektronicznych skrzynek pocztowych) nagrań, notatek, wiadomości tekstowych SMS, wiadomości tekstowych e-mail, fotografii bądź innych treści dotyczących osoby powódki (przy użyciu jej imienia, nazwiska, a także inicjałów) oraz nieprawdziwych informacji i twierdzeń dotyczących przede wszystkim:

- a) rzekomego wyrażenia przez powódkę zgody na publikację nagrań, notatek, wiadomości tekstowych SMS, wiadomości tekstowych email, fotografii bądź innych treści dotyczących jej osoby,
- b) rzekomego negatywnego wpływu powódki na nieotrzymanie przez pozwanego grantów badawczych, w ramach projektu Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej „Polskie Powroty”,
- c) rzekomego negatywnego wpływu powódki na przebieg kariery naukowej pozwanego po powrocie do Rzeczypospolitej Polskiej,
- d) relacji łączącej powódkę z profesorem Marcinem Drągiem oraz profesorem Zbigniewem Błockim,

- e) przebiegu zatrudnienia powódki w Narodowym Centrum Nauki z siedzibą w Krakowie,
 - f) rzekomego powiązania powódki ze środowiskiem przestępczym, jak również pozostawania przez powódkę „bandytom z NCN-u”, „członkiem polskiej mafii naukowej”, „socjopatką”, „osobą zaczytaną w Main Kamp”, „osobą o paranoidalnej wizji świata”, „przygłupem”, „osobą symulującą gwałty”, „skurwysyństwem”;
3. upoważnienie powódki do wykonania na koszt pozwanego czynności opisanych w punkcie 1 petitum pisma na zasadzie art. 480 § 1 k.c.;
 4. upoważnienie powódki do usunięcia na koszt pozwanego wszystkiego, co pozwany wbrew zobowiązaniu opisanemu w punkcie 2 petitum pisma uczyni, a to na zasadzie art. 480 § 2 k.c.;
 5. na zasadzie art. 24 § 1 w zw. z art. 445 oraz art. 444 oraz art. 448 k.c. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 10 000 zł (dziesięć tysięcy złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za doznaną przez powódkę krzywdę na skutek działań pozwanego polegających na naruszaniu jej dóbr osobistych;
 6. na zasadzie art. 24 § 1 w zw. z art. 448 k.c. zasądzenie od pozwanego kwoty 5 000 zł (pięć tysięcy złotych) na wybrany przez powódkę cel społeczny, tj. na rzecz fundacji „Fundacja na rzecz Nauki Polskiej”, ul. Ignacego Krasickiego 20/22, 02-611 Warszawa (numer rachunku bankowego: 06 1090 1870 0000 0001 3538 5719);
 7. na zasadzie art. 24 § 2 w zw. z art. 415 k.c. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 26 077,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę materialną powstałą na skutek działań pozwanego polegających na naruszaniu dóbr osobistych powódki;
 8. zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej przewidzianej za zastępstwo w sprawach o ochronę dóbr osobistych, według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na zmodyfikowane żądanie pozwu pozwany Witold Kilarski wniósł o oddalenie powództwa w całości jako oczywiście bezzasadnego i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 11 000 zł zgodnie z dołączonym paragonem fiskalnym z 18 listopada 2022 r. Zarzucił, że jego działania nie były bezprawne, albowiem działał w interesie publicznym i swoim interesie prywatnym.

W pismach procesowych z 21 października 2024 r. - ostateczne stanowiska - strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska zajęte w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Laura Bandura-Morgan i Witold Kilarski poznali się w trakcie studiów na Uniwersytecie Jagiellońskim w latach 1994-1999. Ich znajomość była wtedy pobieżna. Rozmawiali ze sobą jeden lub dwa razy. Strony odnowiły znajomość na uroczystości z okazji dwudziestolecia ukończenia studiów. Pozwany mieszkał wówczas w Stanach Zjednoczonych, gdzie był zatrudniony jako pracownik naukowy na Uniwersytecie w

Chicago. Powódka była wówczas zatrudniona na stanowisku kierownika Zespołu Kontroli i Audytu w Narodowym Centrum Nauki z siedzibą w Krakowie (dalej „NCN”). Pozwany zamierzał przeprowadzić się do Krakowa i tu kontynuować karierę. Jeszcze przed przyjazdem pozwany poinformował powódkę, że zamierza zgłosić swój projekt badawczy do programu grantowego w Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej (dalej „NAWA”). Jako, że nie posiadał rozeznania co do społeczności naukowej w Polsce poprosił powódkę o pośredniczenie w próbie nawiązania przez niego kontaktu z profesorem chemii Marcinem Drągiem, który współpracował z NCN i pozostawał w kontaktach towarzyskich i zawodowych z powódką.

Dowód: zeznania Witolda Kilarzkiego w postępowaniu karnym (k. 398-400); zeznania Laury Bandury-Morgan w postępowaniu karnym (k. 405-408, k. 447-449); zeznania świadka Jakuba Komorowskiego (k. 534-539); zeznania świadka Joanny Wysockiej (k. 541-544); zeznania świadka Marcina Drąga (k. 556-565, k. 812-814); zeznania powódki Laury Bandury-Morgan (k. 587-609, k. 788-805); fotografia (k. 643); zeznania świadka Joanny Kilarzkiej (k. 662-668); zeznania pozwanego Witolda Kilarzkiego (k. 677-690); wiadomości e-mail (k. 738-739).

Od marca 2020 r. do listopada 2020 r. strony pozostawały w intymnej relacji.

Dowód: wiadomości SMS (k. 235-237, k. 264-265); zeznania Laury Bandury-Morgan w postępowaniu karnym (k. 405-408, k. 447-449); zeznania świadka Marcina Liany (k. 507-509); zeznania świadka Jakuba Komorowskiego (k. 534-539); zeznania świadka Joanny Wysockiej (k. 541-544); zeznania powódki Laury Bandury-Morgan (k. 587-609, k. 788-805); zeznania świadka Joanny Kilarzkiej (k. 662-668); zeznania pozwanego Witolda Kilarzkiego (k. 677-690).

Powódka przekazała Marcinowi Drągowi wiadomość e-mail od pozwanego, a następnie korespondowała z nim na ten temat drogą elektroniczną. Dnia 6 marca 2020 r. pozwany skierował do Marcina Drąga wiadomość e-mail, w której opisał mu szczegóły swojego projektu badawczego. W wiadomości skierowanej do powódki za pośrednictwem aplikacji WhatsApp Marcin Drąg odmówił współpracy.

Dowód: wiadomość z aplikacji Messenger (k. 256); zeznania Witolda Kilarzkiego w postępowaniu karnym (k. 398-400); zeznania Laury Bandury-Morgan w postępowaniu karnym (k. 405-408, k. 447-449); zeznania świadka Joanny Wysockiej (k. 541-544); zeznania powódki Laury Bandury-Morgan (k. 587-609, k. 788-805); wiadomości z aplikacji Messenger (k. 644-647); zeznania pozwanego Witolda Kilarzkiego (k. 677-690); wiadomości e-mail (k. 738-739).

Powyższa korespondencja powódki z Marcinem Drągiem była w dyspozycji pozwanego.

Dowód: wiadomości SMS (k. 51).

Marcin Drąg uznał zachowanie powódki za nieetyczne i powiadomił o nim dyrektora NCN Zbigniewa Błockiego. Ten 29 maja 2020 r. w obecności głównego księgowego i przełożonego powódki Macieja Waisa odbył z nią rozmowę na ten temat i poinformował ją o tym, że nie zachowała wymaganej od niej bezstronności. Po rozmowie powódka czuła się bardzo rozgoryczona i niesprawiedliwie potraktowana. Poinformowała pozwanego o przebiegu rozmowy oraz przedstawiła mu występujące w jej ocenie nieprawidłowości w funkcjonowaniu NCN. Rozmowa została nagrana czego strony były świadome. Dysponentem nagrania był pozwany.

Dowód: wpis na portalu Facebook z 17 listopada 2020 r. (k. 25-26); wpis na portalu Facebook z 31 marca 2022 r. (k. 32-33); wiadomości SMS (k. 36-38, k. 41-43, k.

52, k. 262); zrzut ekranu (k. 232-234); nagrania na płycie CD (k. 238); wiadomości z aplikacji WhatsApp (k. 257-258, k. 273-274); zrzut ekranu (k. 271); wpis na portalu Facebook z 26 lutego 2021 r. (k. 272); wpis na portalu Facebook (k. 277); zeznania Witolda Kilarskiego w postępowaniu karnym (k. 398-400); zeznania Laury Bandury-Morgan w postępowaniu karnym (k. 405-408, k.447-449); zeznania świadka Marcina Waisa (k. 502-503, k.758); zeznania świadka Jakuba Komorowskiego (k. 534-539); zeznania świadka Joanny Wysockiej (k. 541-544); zeznania świadka Ewy Golonki (k. 573-577); zeznania powódki Laury Bandury-Morgan (k. 587-609, k.788-805); zeznania pozwanego Witolda Kilarskiego (k. 677-690).

Dnia 4 czerwca 2020 r. odbyło się drugie spotkanie powódki ze Zbigniewem Błockim – ponownie w obecności Macieja Waisa. Tematem spotkania ponownie było zachowanie powódki opisane wyżej. Poinformowano ją, że zostanie przeniesiona na niższe stanowisko i w związku z tym jej wynagrodzenie ulegnie obniżeniu. Przebieg rozmowy powódka za namową pozwanego nagrała dyktafonem zakupionym za jego pieniądze. Dysponentem nagrania był pozwany. Dnia 31 marca 2022 r. Zbigniew Błocki skierował do prorektora Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego zgłoszenie podejrzenia popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez Laurę Bandurę-Morgan w związku z wiadomością wysłaną przez pozwanego 12 marca 2022 r.

Dowód: wiadomości SMS (k. 36-38, k.41-43, k.52, k.262;); nagrania na płycie CD (k. 238); wpis na portalu Facebook z 26 lutego 2021 r. (k. 272); wiadomości z aplikacji WhatsApp (k. 274); zgłoszenie podejrzenia popełnienia przewinienia dyscyplinarnego (k. 275-276); zeznania Witolda Kilarskiego w postępowaniu karnym (k. 398-400); zeznania Zbigniewa Błockiego w postępowaniu karnym (k. 402-404, k. 444-446); zeznania Laury Bandury- Morgan w postępowaniu karnym (k. 405-408, k.447-449); zeznania świadka Marcina Waisa (k. 502-503, k. 758); zeznania świadka Zbigniewa Błockiego (k. 513-515, k.816); zeznania świadka Jakuba Komorowskiego (k. 534-539); zeznania świadka Joanny Wysockiej (k. 541-544); zeznania świadka Ewy Golonki (k. 573-577); zeznania powódki Laury Bandury-Morgan (k. 587-609, k.788-805); zeznania pozwanego Witolda Kilarskiego (k. 677-690).

Powódka Laura Bandura-Morgan pracowała w NCN od 23 września 2013 r. do 30 września 2015 r. na stanowisku koordynatora dyscyplin, od 1 października 2015 r. do 14 czerwca 2020 r. na stanowisku kierownika Zespołu Kontroli i Audytu i od 15 czerwca 2020 r. do 21 marca 2021 r. na stanowisku głównego specjalisty ds. otwartej nauki. Powódka rozwiązała za porozumieniem stron stosunek pracy z NCN.

Dowód: zeznania Laury Bandury-Morgan w postępowaniu karnym (k. 405-408, k.447-449); zeznania świadka Zbigniewa Błockiego (k. 513-515); zeznania powódki Laury Bandury-Morgan (k. 587-609, k.788-805).

Dnia 3 października 2021 r. pozwany skierował do Zbigniewa Błockiego, wicedyrektora NCN Marcina Liany, Macieja Waisa, Marcina Drąga oraz dziennikarza Gazety Wyborczej Pawła Figurskiego wiadomość e-mail, do której załączył nagranie z rozmowy powódki ze Zbigniewem Błockim i Maciejem Waisem. Wiadomość została wysłana z adresu mailowego olaf.rudbeck@gmail.com i została podpisana imieniem i nazwiskiem pozwanego, albowiem wiadomości wysyłane z jego adresu e-mail były ignorowane. W wiadomości zwrócił się do Zbigniewa Błockiego zarzucając mu oraz Maciejowi Waisowi szantaż Laury Bandury-Morgan – uzależnienie jej dalszego zatrudnienia od nakłonienia przez nią pozwanego do wycofania wniosku o grant finansowany przez NAWA i częściowo przez NCN

Dowód: wiadomość e-mail z 3 października 2021 r. (k. 68); zeznania świadka Marcina Waisa (k. 502-503, k.758); zeznania świadka Marcina Liany (k. 507-509); zeznania powódki Laury Bandury-Morgan (k. 587-609, k.788-805).

Dnia 12 marca 2022 r. Witold Kilariski wysłał z adresu L.E.Boltzmann@protonmail.com wiadomość e-mail do kilkudziesięciu osób – pracowników NCN, uczelni wyższych w Polsce i osób składających wnioski grantowe w Polsce. W treści wiadomości wskazał, że chce się podzielić dowodami na zorganizowaną korupcję i nepotyzm w NCN. W wiadomości zawarł linki do opisanych wyżej nagrań rozmów – powódki z pozwanym oraz powódki ze Zbigniewem Błockim i Marcinem Waisem. Opisał także w sposób skrócony treść nagrań oraz wypowiedzi, które przypisał powódce. Dokonał również streszczenia korespondencji elektronicznej powódki Laury Bandury-Morgan i Marcina Drąga. Wiadomość podpisał jako Ludwig Boltzmann. Wiadomość e-mail o tej samej treści pozwany wysłał do tego samego grona adresatów także 13, 14, 15, 16, 17 i 18 marca 2022 r. Działanie pozwanego wywołało zniechęcenie i zaniepokojenie sytuacją powódki u odbiorców wiadomości – m.in. Moniki Młynarskiej.

Dowód: wiadomość e-mail z 14 marca 2022 r. (k. 70-81); wiadomość e-mail z 15 marca 2022 r. (k. 82-94); wiadomość e-mail z 16 marca 2022 r. (k. 95-107); wiadomość e-mail z 17 marca 2022 r. (k. 108-120); wiadomość e-mail z 18 marca 2022 r. (k. 121-127); wiadomość e-mail Moniki Młynarskiej z 18 marca 2022 r. (k. 130); wiadomości z aplikacji Messenger (k. 131-132); wiadomości SMS (k. 259); zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa (k. 366-394); pełnomocnictwo (k. 395); zeznania Witolda Kilarskiego w postępowaniu karnym (k. 398-400); zeznania Zbigniewa Błockiego w postępowaniu karnym (k. 402-404, k. 444-446); zeznania Laury Bandury-Morgan w postępowaniu karnym (k. 405-408, k.447-449); pismo zastępcy Departamentu Kontroli i Audytu Ministerstwa Edukacji i Nauki (k. 418); wiadomość e-mail z 12 marca 2022 r. (k. 432-442); zeznania świadka Marcina Waisa (k. 502-503, k.758); zeznania świadka Marcina Liany (k. 507-509); zeznania powódki Laury Bandury-Morgan (k. 587-609, k.788-805); zeznania pozwanego Witolda Kilarskiego (k. 677-690).

Dnia 17 listopada 2020 r. pozwany Witold Kilariski na swoim profilu na portalu Facebook opublikował post, w którym zapowiedział podanie do publicznej wiadomości informacji o zgwałceniu, mobbingu, korupcji i nepotyzmie w NCN. W komentarzu do posta streścił przebieg opisanej wyżej rozmowy z 29 maja 2020 r. Następnie dodał również post, w którym określił Marcina Drąga gwałcicielem Laury Bandury-Morgan i opisał wiadomości wymieniane przez siebie drogą elektroniczną z powódką. W poście z 23 czerwca 2021 r. wskazał na romantyczne zainteresowanie powódki jedynie żonatymi mężczyznami oraz że dysponuje dowodami na symulowane przez powódkę zgwałcenia. Dnia 31 marca 2022 r. dodał post o treści tożsamej z postem z 17 listopada 2020 r. Ponadto do posta załączył link do nagrania opisanej wyżej rozmowy z powódką z 29 maja 2020 r. Profil pozwanego na portalu w czasie zamieszczania każdego posta był publicznie dostępny dla wszystkich użytkowników portalu.

Dowód: wpis na portalu Facebook z 17 listopada 2020 r. (k. 25-26); wpis na portalu Facebook (k. 27); wpis na portalu Facebook z 23 czerwca 2021 r. (k. 28); wpis na portalu Facebook z 31 marca 2022 r. (k. 32-33); wiadomości z aplikacji Messenger (k. 268); zeznania Zbigniewa Błockiego w postępowaniu karnym (k. 402-404); zeznania Laury Bandury-Morgan w postępowaniu karnym (k. 405-408); zeznania świadka Marcina Waisa (k. 502-503, k. 758); zeznania świadka Jakuba Komorowskiego (k. 534-539); zeznania świadka Ewy Golonki (k. 573-577); zeznania powódki Laury Bandury-Morgan (k. 587-609, k.788-805); zeznania świadka Joanny Kilarskiej (k. 662-668); zeznania pozwanego Witolda Kilarskiego (k. 677-690).

Pozwany Witold Kilarski w lutym 2021 r. na swoim publicznie dostępnym profilu na portalu Facebook zamieścił dwa zdjęcia powódki z ich wspólnego wyjazdu. Jedno ze zdjęć przedstawia Laurę Bandurę Morgan z odsłoniętym prawym pośladkiem. Pozwany nie otrzymał zgody powódki na zamieszczenie zdjęć i usunął je po jej wezwaniu.

Dowód: wpisy na portalu Facebook (k. 29-31); wiadomości z aplikacji Messenger (k. 269-270); zeznania Laury Bandury-Morgan w postępowaniu karnym (k. 405-408, k. 447-449); zeznania świadka Jakuba Komorowskiego (k. 534-539); zeznania świadka Joanny Wysockiej (k. 541-544); zeznania powódki Laury Bandury-Morgan (k. 587-609, k. 788-805); zeznania świadka Joanny Kilarskiej (k. 662-668); zeznania pozwanego Witolda Kilarskiego (k. 677-690).

Opisane wyżej zachowania pozwanego wywołały u powódki silny stres manifestujący się zaburzeniami depresyjno-lękowymi oraz zaburzeniami adaptacyjnymi. Występowała u niej bezsenność, lęk. Powódka korzystała z psychoterapii i farmakoterapii, w wyniku których objawy pozostają u niej na łagodnym poziomie. W związku z opisanymi objawami odbyła wizyty u lekarza psychiatry 4 czerwca 2020 r., 23 czerwca 2020 r., 10 grudnia 2020 r., 22 grudnia 2020 r., 15 marca 2021 r., 10 czerwca 2021 r. i 15 marca 2022 r. Łącznie zapłaciła za nie 800 zł. Poniosła także koszt 277,49 zł za przepisane przez lekarza leki. Relacje powódki ze współpracownikami w NCN uległy pogorszeniu wskutek maili z marca 2022 r. wysłanych przez pozwanego. Czuła się wyalienowana w środowisku pracy.

Dowód: opinia sądowo-psychologiczna biegłego sądowego z zakresu psychologii mgr Róży Łazarewicz (k. 847-850); uzupełniająca pisemna opinia sądowo-psychologiczna biegłego sądowego z zakresu psychologii mgr Róży Łazarewicz (k. 879-881); uzupełniająca ustna opinia sądowo-psychologiczna biegłego sądowego z zakresu psychologii mgr Róży Łazarewicz (k. 969-970v); dokumentacja medyczna (k. 133-138); potwierdzenia przelewów (k. 139-143); realizacja recepty elektronicznej (k. 144-154); zeznania świadka Jakuba Komorowskiego (k. 534-539); zeznania świadka Joanny Wysockiej (k. 541-544); zeznania powódki Laury Bandury-Morgan (k. 587-609, k. 788-805).

Dnia 22 marca 2022 r. powódka Lura Bandura-Morgan zawarła z Uniwersytetem Jagiellońskim – Collegium Medicum w Krakowie umowę o pracę na stanowisku adiunkta w wymiarze 1/2 etatu na czas określony do 31 grudnia 2022 r. Wykonywanie pracy miało rozpocząć się 1 kwietnia 2022 r., a wynagrodzenie zasadnicze powódki wynosiło 2 435 zł miesięcznie. Umowa została wypowiedziana przez pracodawcę wypowiedzeniem z 1 kwietnia 2022 r. ze skutkiem na 30 września 2022 r. Dnia 22 marca 2022 r. powódka zawarła z tym samym pracodawcą umowę o pracę na stanowisku specjalisty w wymiarze 1/2 etatu. Umowa ta została wypowiedziana wypowiedzeniem z 1 kwietnia 2022 r. ze skutkiem na 31 maja 2022 r.

Dowód: umowa o pracę (k. 155); wypowiedzenie umowy o pracę (k. 156); wypowiedzenie umowy o pracę (k. 157); zeznania świadka Ewy Golonki (k. 573-577).

Od 29 września 2021 r. powódka korzysta ze specjalistycznej pomocy psychologicznej i prawnej dla kobiet doświadczających przemocy oferowanej przez Fundację Centrum Praw Kobiet.

Dowód: zaświadczenie z 24 marca 2022 r. (k. 158).

W reakcji na zachowania pozwanego Witolda Kilarskiego polegające na opisanych wpisach na portalu Facebook, wysłaniu wiadomości e-mail z 3 października 2021 r.,

udostępnieniu opisanych wyżej nagrań powódka Laura Bandura-Morgan złożyła zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przez pozwanego przestępstwa uporczywego nękania z art. 190a § 1 k.k. Postępowanie w tej sprawie zostało prawomocnie umorzone postanowieniem z 6 października 2022 r. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. (brak znamion czynu zabronionego).

Dowód: zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k. 355-363); postanowienie z 6 października 2022 r. (k. 450-451); postanowienie z 14 lutego 2023 r. (k. 452-454); postanowienie z 7 czerwca 2023 r. (k. 728-736).

Zachowanie pozwanego było motywowane chęcią odpłaty za wyrządzone mu w jego ocenie szkodę i krzywdę przez powódkę oraz pracowników NCN, a także rozgoryczeniem po zakończeniu intymnej relacji z powódką. Był przekonany, że jego kariera naukowa została zniszczona zdaniem nieuzasadnionym nieprzyznaniem mu w 2020 r. grantu finansowanego przez NAWA i NCN, a będącym wynikiem podejrzewanych przez niego nieprawidłowości w NCN. Pozwany był świadomy próśb powódki o niepublikowanie opisanych wyżej nagrań.

Dowód: wiadomości SMS (k. 34, k. 38-41, k. 44-50, k. 53-67, k. 260-263, k. 266-267); zrzut ekranu (k. 271); wiadomość e-mail (k. 417, 443); zeznania świadka Marcina Liany (k. 507-509); zeznania świadka Zbigniewa Błockiego (k. 513-515); zeznania powódki Laury Bandury-Morgan (k. 587-609, k. 788-805); wpisy na portalu Facebook (k. 619-623); zeznania pozwanego Witolda Kilarzkiego (k. 677-690); decyzja dyrektora NAWA (k. 701-702); wiadomość e-mail (k. 710-715, k. 719-720); pismo Marcina Drąga z 4 grudnia 2023 r. (k. 763); wiadomość e-mail (k. 764).

Pozwany Witold Kilarzki w przekonaniu o istniejących w NCN i wskazanych w wyżej opisanych wpisach na portalu Facebook nieprawidłowościach w NCN skierował 23 października 2022 r. zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez Zbigniewa Błockiego i Marcina Drąga. Dnia 11 kwietnia 2023 r. doszło do wszczęcia śledztwa w tej sprawie. W odpowiedzi na to zawiadomienie NCN złożyło zawiadomienie o popełnieniu przez pozwanego Witolda Kilarzkiego przestępstwa fałszywego oskarżenia (art. 234 § 1 k.k.), a także zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia na jego szkodę przestępstwa pomówienia (art. 212 § 1 k.k.). Następnie NCN wniosło przeciwko pozwanemu prywatny akt oskarżenia o ten czyn.

Dowód: zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa (k. 366-394); notatka urzędowa (k. 364); pismo o przekazaniu zawiadomienia (k. 365); zeznania Witolda Kilarzkiego w postępowaniu karnym (k. 398-400); postanowienie o wszczęciu śledztwa (k. 401); zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa (k. 409-412); akt oskarżenia (k. 413-416); zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa (k. 420-431); postanowienie z 11 lipca 2023 r. (k. 455); zawiadomienie o wszczęciu śledztwa (k. 716).

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2023 r. Sąd udzielił zabezpieczenia roszczenia powódki Laury Bondury-Morgan o ochronę dóbr osobistych poprzez unormowanie praw i obowiązków stron na czas trwania postępowania, w ten sposób, że zakazał pozwanemu publikacji na należących do niego profilach na portalu społecznościowym www.facebook.pl wpisów rozpowszechniających informacje godzące w dobre imię, wizerunek oraz prywatność powódki, a w szczególności:

- a) informacji i twierdzeń wskazujących lub sugerujących, że powódka jest „bandytą z NCN-u”,

- b) informacji i twierdzeń wskazujących lub sugerujących, że powódka pozostaje „członkiem polskiej mafii naukowej”,
- c) informacji i twierdzeń wskazujących lub sugerujących, że powódka związana pozostaje ze środowiskiem przestępczym,
- d) informacji i twierdzeń wskazujących lub sugerujących, że powódka wyraziła zgodę na publikację nagrań, notatek, wiadomości tekstowych SMS, wiadomości tekstowych e-mail, fotografii bądź innych treści dotyczących jej osoby,
- e) informacji i twierdzeń wskazujących lub sugerujących, że powódka posiadała jakikolwiek wpływ na nieotrzymanie przez pozwanego grantów badawczych w ramach projektu Narodowej Agencji Wymiany Akademickiej „Polskie Powroty”,
- f) informacji i twierdzeń naruszających prywatność oraz życie osobiste powódki

na okres jednego roku od dnia otrzymania przez pozwanego postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia roszczeń powódki i oddalił wniosek o zabezpieczenie roszczenia w pozostałej części. Postanowienia uprawomocniło się 29 lutego 2024 r.

Dowód: postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 20 grudnia 2023 r. (k. 822), EPO odbioru odpisu postanowienia wraz z uzasadnieniem (k.869).

Dnia 24 maja 2024 r. na profilu pozwanego www.facebook.pl dokonany został wpis o treści: „Nagrania jednej zorganizowanej grupy przestępczej już wyszły:) Ciekawe kiedy moje nagrania NCNowej zorganizowanej grupy wypłyną, bo prokuratura już zakończyła śledztwo! Prokuratura jeszcze nie otrzymała moich nowo znalezionych nagrań, czyli dobre rady (zastraszanie) przez Wiesława B i Marcina L, „My nie pozwolimy” Marcina D oraz kilka nagrań w których dowiaduje się od socjopatki o kolejnych przekrętach jej i jej mocodawców. Koniec ze zorganizowanymi grupami u władzy!”

Dowód: wpis na portalu Facebook (k.935).

Dnia 2 czerwca 2024 r. na profilu pozwanego www.facebook.pl dokonany został wpis w języku angielskim w treści którego powielone zostały okoliczności dotyczące nieprzyznania pozwanemu grantu. Nadto na profilu pozwanego pojawił się wpis o treści: „Świat „nauki polskiej”, oksymoron jak to ujęła moja była znajoma LB, kobieta o paranoidalnej wizji świata, rozczytana w „Main kampf”. Na szczęście, po niewczasie zrozumiałem z jakim przygłupem mam nieprzyjemność współparadować i udawać z tego przyjemność”.

Dowód: wpis na portalu Facebook (k.934, k. 936-937).

W sierpniu 2024 r. na profilu pozwanego www.facebook.pl dokonane zostały kolejne wpisy o m.in. o treści: „(...) Jako Ludwik Boltzmann, wysyłałem te dowody do setek osób związanych z przestrzeganiem prawa w Polsce, do dziennikarzy i świata naukowego oraz do polityków różnej maści, CBA czy prokuratur. Przez to obecnie jako sygnalista nie byłem nijak chroniony przez polskie instytucje. Dlatego też nie wierzę w polski system sprawiedliwości. Który być może łaskawie zez2oli na śledztwo w sprawie złą, które toczyło i toczy polską naukę. Na przykład, jestem prywatnie pozwany przez Zbigniewa Błockiego i Laurę Bandurę Morgan za upublicznienie nieprawidłowości, które oni sami powinni zgłosić! Pomimo tego, jedną sprawę karna, z Laura BM wygrałem w sadzie. Ale zgodzą się z tym wszystkie organizacje współpracujące z NCN czy NAWanie tak powinna wyglądać sprawiedliwość (...).”.

W wiadomościach e-mail z sierpnia 2024 r. kierowanych przez pozwanego m.in. do prokuratury, adwokata, CBA, posła na Sejm pozwany Witold Kilarski wskazywał na

nieprawidłowości w zakresie umorzenia postępowania karnego wszczętego z jego zawiadomienia załączając linki do nagrań rozmów z udziałem powódki.

Dowód: wpisy na portalu Facebook i wiadomości e-mail (k.938-956).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów, których wartość dowodowa nie budziła wątpliwości. Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły również dowody osobowe tj. zeznania świadków oraz stron postępowania. Sąd jedynie częściowo dał wiarę zeznaniom pozwanego Witolda Kilarskiego, powódki Laury Bandury-Morgan oraz świadka Joanny Wysockiej, a zeznania świadka Aleksandry Węgrzyn uznał za niezwiązane z przedmiotem sprawy w całości. Nie zasługiwały na wiarę depozycje pozwanego co do istnienia nieprawidłowości w funkcjonowaniu NCN – postępowanie przygotowawcze wszczęte po zawiadomieniu pozwanego zostało bowiem prawomocnie umorzone z uwagi na brak znamion czynu zabronionego. W kwestii szantażu powódki przez jej przełożonego Zbigniewa Błockiego zeznania stron, choć zgodne, nie mogły zostać uznane za zasługujące na wiarę. Z jednej strony nie potwierdzają ich zeznania pozostałych uczestników przedmiotowej rozmowy, jak również domniemana groźba zwolnienia z pracy nie została spełniona, chociaż powódka nie uczyniła zadość domniemanemu żądaniu – pozwany nie wycofał wniosku o grant, a mimo to powódka nie została zwolniona. Wiarygodność zeznań Witolda Kilarskiego co do zmodyfikowania jego maila do Marcina Drąga podważa zaś niewątpliwie treść maila powódki do tego świadka znajdująca się w aktach sprawy, która świadczy o tym, że zdarzenie opisane przez pozwanego nie miało miejsca. Powódka przesłała fragment oryginalnego maila, lecz nie zmodyfikowała go. Nie można było dać wiary również zeznaniom powódki i świadka Joanny Wysockiej co do tego, że wypowiedzenie powódce umów o pracę na Uniwersytecie Jagiellońskim spowodowane było opisanymi wyżej działaniami pozwanego. Depozycje powódki w tym zakresie opierają się jedynie na domysłach – nie wskazała ona bowiem na jakiekolwiek źródło tej informacji, lecz opierała się jedynie na przekonaniu. Zaś świadek Joanna Wysocka swoją wiedzę w tym zakresie uzyskała od powódki. Natomiast świadek Aleksandra Węgrzyn w swoich zeznaniach nie wspomniała informacji o jakichkolwiek faktach istotnych dla oceny zasadności roszczeń powódki w przedmiotowej sprawie.

Za nieprzydatne dla wykazania faktów istotnych w niniejszej sprawie Sąd uznał następujące dokumenty:

- 1) wiadomości z aplikacji Messenger (k. 224-230) dotyczące trwania kontaktu między stronami po rozstaniu;
- 2) notatkę powódki (k. 231);
- 3) zrzut ekranu z wyszukiwania w Google (k. 278);
- 4) wpis pozwanego na portalu Facebook (k. 277);
- 5) protokół oględzin rzeczy (k. 419);
- 6) fotografie (k. 644-646) na relację z Drągiem
- 7) wiadomość e-mail o błędzie systemu (k. 693);
- 8) pismo z 7 listopada 2019 r. (k. 694); o dopuszczalnej wielkości pliku
- 9) decyzja o odmowie udostępnienia informacji publicznej (k. 695-697);
- 10) uzasadnienie oceny (k. 698-700);
- 11) decyzja Dyrektora NAWA (k. 703-704);
- 12) pismo z 16 grudnia 2021 r. (k. 705);
- 13) pismo z 15 marca 2022 r. (k. 706);
- 14) wiadomości e-mail (k. 707-709);
- 15) wiadomość email Aleksandry Węgrzyn (k. 717);
- 16) pismo z 17 listopada 2021 r. (k. 718);
- 17) opis kontaktów powódki z Marcinem Drągiem (k. 721-727);

18) wiadomości z aplikacji Messenger i notatki (k. 737);

19) komentarze pozwanego (k. 740-741).

W przedmiocie wiadomości z aplikacji Messenger (k. 224-230) wskazać należy, że dotyczyły one faktu utrzymywania przez strony kontaktu po rozstaniu, tj. faktu, który nie miał znaczenia w kontekście skierowanych w sprawie roszczeń. To samo należy odnieść do notatki powódki (k. 231). Z kolei zrzut ekranu z wyszukiwania w Google (k. 278) został zawnioskowany na fakt pojawiania się imienia oraz nazwiska pozwanego po wyszukaniu imienia oraz nazwiska powódki – fakt nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy. Nieprzydatny dla rozpoznania sprawy był również dowód w postaci protokołu oględzin rzeczy (k. 419). Co do fotografii z kart 644-646 mających wykazać rzeczywisty charakter relacji powódki i świadka Marcina Drąga stwierdzić należy, że żadne ze zdjęć nie przedstawia powódki, jak również brak jest innych dowodów, które wykazywałyby, że wskazane zdjęcia zostały powódce udostępnione przez tego świadka. Natomiast dokumenty wskazane w punktach 7)-14) dotyczyły faktów związanych z procesem wnioskowania przez pozwanego o grant, a zatem faktów niemających znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy – oceny zasadności roszczeń powódki. Z kolei dokumenty z punktów 15)-16) dotyczą informowania o domniemanych nieprawidłowościach w NCN Ministerstwa Edukacji i Nauki, a fakt taki nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. W zakresie opisu kontaktów powódki z Marcinem Drągą (k. 721-727) wskazać należy, że opis ten został sporządzony przez pozwanego na potrzeby niniejszego postępowania. Jako taki i w swojej istocie zastępujący dowód z zeznań stron (który został przeprowadzony) nie mógł zostać uznany za dopuszczalny ustawą procesową. Takie wnioski odnieść należy również do dokumentów z punktu 19). Zaś wiadomości z aplikacji Messenger i notatki (k. 737) nie dotyczyły faktów mających znaczenie dla rozpoznania sprawy.

Do ustalenia stanu faktycznego w zakresie ustalenia stanu psychicznego i emocjonalnego powódki w związku z działaniami podejmowanymi przez pozwanego oraz rodzaju i rozmiaru doznanej krzywdy, Sąd skorzystał z wiadomości specjalnych zawartych w opiniach biegłego sądowego z zakresu psychologii mgr Róży Łazarewicz. Biegła sporządziła w niniejszej sprawie łącznie trzy opinie, dwie pisemne i jedna ustną złożoną na rozprawie. Wszystkie opinie biegłej zarówno główna jak i kolejne uzupełniające zostały sporządzone w sposób prawidłowy. Są one spójne i przedstawiają jasne, konkretne wnioski, nie pozostawiając żadnych wątpliwości. Zostały starannie opracowane, są rzeczowe i wyczerpujące, zaś wyciągnięte przez biegłą specjalności psychologa wnioski zostały należycie umotywowane. Biegła potrafiła jednoznacznie odpowiedzieć na pytania zadane przez Sąd, przekonująco wyjaśniając swoje stanowisko. Nadto biegła w sposób rzeczowy, jasny i zrozumiały odniosła się do zarzutów i zastrzeżeń stron postępowania w swoich opiniach uzupełniających. Opinie te mają należyte oparcie teoretyczne, są stanowcze i zrozumiałe a także zostały one sporządzone przez osobę posiadającą odpowiednie kwalifikację i doświadczenie, oparte na odpowiednim materiale źródłowym.

W zakresie zgłoszonych przez powódkę zarzutów do uzupełniającej opinii sądowo-psychologicznej wskazać należy, że biegła w sposób wystarczający odpowiedziała na pytania

i wyjaśniła wątpliwości wyrażone przez strony w stosunku do pierwszej opinii. Zarzuty stanowią w istocie wyraz niezadowolenia powódki z treści opinii – okoliczność zaś taka nie stanowi wystarczającej podstawy do przeprowadzenia dowodu z kolejnej opinii – tym razem sporządzonej przez innego biegłego. W kontekście domagania się przez powódkę oceny rozmiaru krzywd doznanych przez powódkę przez biegłą zauważyć należy, że kompetencja w tym zakresie należy do Sądu, a dowód z opinii biegłego ma walor tylko pomocniczy. Tym samym brak było podstaw do dopuszczenia po raz kolejny dowodu z

opinii biegłego. Wszystkie zgłaszane do opinii biegłego zarzuty zostały wyjaśnione przez biegłego w ostatecznej opinii ustnej złożonej w czasie rozprawy dnia 16 września 2024 r. Po złożeniu opinii ustnej przez biegłego żadna ze stron nie wniosowała o sporządzenie kolejnych opinii.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły również dokumenty sporządzone w postępowaniu karnym zawierające zeznania stron i świadków, stanowiąc na zasadzie art. 244 § 1 k.p.c. dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone.

Czyniąc ustalenia faktyczne, Sąd uwzględnił także zgodne twierdzenia stron w trybie [art. 229 k.p.c.](#) oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie przeczył w trybie [art. 230 k.p.c.](#)

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo należało uwzględnić w znacznej części.

W przedmiotowej sprawie powódka formułowała kumulatywnie żądania: usunięcia skutków już dokonanych naruszeń dóbr osobistych powódki tj. zobowiązanie pozwanego do złożenia określonych oświadczeń (pkt 1 a, 1b, 1 c pozwu), nakazania pozwanemu zaniechania dalszego naruszania dóbr osobistych powódki (pkt 2 a-f pozwu), upoważnienia zastępczego (pkt 3, 4 pozwu) oraz zasądzenia na rzecz powódki od pozwanego zadośćuczynienia (pkt 5 pozwu), zasądzenia od pozwanego kwoty na wybrany cel społeczny (pkt 6 pozwu) oraz zasądzenia na rzecz powódki odszkodowania (pkt 7 pozwu).

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Art. 24 § 1 k.c. stanowi zaś, że ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Przesłankami ochrony dóbr osobistych są natomiast łącznie: istnienie dobra osobistego, zagrożenie lub naruszenie tego dobra oraz bezprawność zagrożenia lub naruszenia. Wykazanie spełnienia dwóch pierwszych przesłanek należy do powoda, natomiast trzecia objęta jest domniemaniem, które wzruszyć może pozwany wykazując, że nie działał bezprawnie.

Istnienie dobra osobistego.

Powódka dochodziła ochrony dóbr osobistych, które określiła w pozwie jako dobre imię, wizerunek, godność, prywatność, tajemnicę korespondencji, prywatność oraz intymność. Jak podkreśla się w literaturze godność jest elementem czci. Cześć człowieka obejmuje bowiem dwa aspekty: 1) godność osobistą (cześć wewnętrzną), czyli dobrostan wynikający z poczucia własnej wartości, oraz 2) dobre imię (cześć zewnętrzną), czyli pozytywne wyobrażenie otoczenia o danej osobie (tak: A. Sylwestrzak [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. M. Balwicka-Szczyrba, Warszawa 2022, art. 23.). Obie te wartości podlegają więc niewątpliwie ochronie prawnej. Wizerunek jako dobro osobiste definiowany jest jako zespół cech zewnętrznych charakterystycznych dla danej osoby,

wygląd danej osoby (tak. m.in. wyroki Sądu Najwyższego: z 24 lipca 2020 r., I CSK 673/18, Legalis; z 10 listopada 2017 r., V CSK 51/17, OSNC 2018, Nr 9, poz. 90). Takie rozumienie dominuje w orzecznictwie sądowym (tak: J. Sadowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. K. Osajda, Warszawa 2024, art. 23). Z kolei dobro osobiste w postaci tajemnicy korespondencji zostało wprost wymienione w art. 23 k.c. Istnienie dobra osobistego w postaci prywatności także nie budzi wątpliwości. Sfera prywatności obejmuje fakty z życia rodzinnego, seksualnego, dane dotyczące stanu zdrowia i sytuacji majątkowej, a także przeszłości (tak: A. Sylwestrzak [w:] Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, red. M. Balwicka-Szczyrba, LEX/el. 2024, art. 23). Należy jednakże zauważyć, że o ile istnienie dobra osobistego w postaci prywatności (prawa do prywatności) jest oczywiste, to intymność uznać należy za jej element składowy, a nie samodzielne dobro osobiste.

Zagrożenie lub naruszenie dobra osobistego.

Badanie czy miało miejsce naruszenie dobra osobistego, zasadniczo opiera się na obiektywnej ocenie. Ustalenie naruszenia nie jest więc zależne od wykazania, że sprawca dążył do wywołania skutku w postaci ingerencji w sferę cudzych dóbr osobistych, działał w sposób zawiniony, w złej wierze itd. W pewnych jednak przypadkach dopiero w razie umyślnego zachowania, obliczonego na poniżenie innej osoby, na wyrządzenie jej krzywdy, będą zachodziły podstawy do stwierdzenia, że miało miejsce naruszenie dobra osobistego (zob. B. Janiszewska [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, cz. 1 (art. 1-55(4)), red. J. Gudowski, Warszawa 2021, Komentarz do art. 24).

W takim kontekście stwierdzić należy, że opisane wyżej zachowanie pozwanego w postaci wysłania do licznych osób ze środowiska akademickiego w Polsce wiadomości e-mail zawierających linki do nagrań rozmów z pozwanym i przełożonymi w miejscu pracy dotyczącymi m.in. oceny przez powódkę jej środowiska pracy i uczuć z tym związanych, potencjalnych przewinień dyscyplinarnych powódki, streszczenie prywatnej korespondencji powódki z Marcinem Drągiem, sugestię, że padła ona ofiarą zgwałcenia, naruszyły dobra osobiste powódki. Ujawnienie wielu osobom faktu nagrywania przez powódkę rozmów ze swoimi przełożonymi dotyczących również jej potencjalnych przewinień dyscyplinarnych oraz jej oceny ich pracy i funkcjonowania jej zakładu pracy niewątpliwie mogło narazić ją na utratę zaufania nie tylko ówczesnego pracodawcy, ale także innych, potencjalnych pracodawców w branży powódki – środowisku akademickim. Ta okoliczność ma szczególne znaczenie, albowiem uczelnie wyższe i inne instytucje naukowe zwracają szczególną uwagę na swoją dobrą renomę. Przepisy prawa zaś, regulując odpowiedzialność dyscyplinarną nauczycieli akademickich (a takim była również powódka), kreują wyższy standard etyczny wymagany od takich pracowników. Działania pozwanego przedstawiły zatem powódkę jako osobę mogącą potencjalnie dopuszczać się nieetycznych zachowań i niegodną zaufania przełożonych. Niewątpliwie godziło to w dobre wyobrażenie adresatów wiadomości o powódce, jak również innych osób w środowisku akademickim, które mogły tę informację uzyskać od adresatów. Jednocześnie wywołana działaniami pozwanego świadomość powódki, że inne osoby mogą postrzegać ją jako pracownicę naruszającą etykę zawodową, niegodną zaufania jak i mogą być przekonani, że padła ofiarą zgwałcenia spowodowały u niej naruszenie dobrostanu wynikającego z poczucia własnej wartości. W takich sytuacja uzasadniona jest bowiem obawa, że odbiorcy takich wiadomości uwierzą w ich treść. Świadomość zaś tego, że przedstawiciele polskiego środowiska akademickiego wiedzą, iż powódka mogła paść ofiarą zgwałcenia (niezależnie od tego, czy do niego doszło) musiała wywołać u niej obawę, że wpłynie to na jej postrzeganie – niezależnie od tego, czy byłoby to uzasadnione. Z kolei tajemnica korespondencji została już naruszona przez sam fakt

udostępnienia innym osobom przez pozwanego jej treści. Nie ma przy tym znaczenia treść korespondencji i jej ewentualny wpływ na inne dobra osobiste powódki. Relevantny jest jedynie fakt, że pozwany zgody powódki na takie działanie nie uzyskał, a mimo to wykorzystał treść jej korespondencji z inną osobą.

Zgodnie z art. 267 § 1 k.k. kto bez uprawnienia uzyskuje dostęp do informacji dla niego nieprzeznaczonej, otwierając zamknięte pismo, podłączając się do sieci telekomunikacyjnej lub przełamując albo omijając elektroniczne, magnetyczne, informatyczne lub inne szczególne jej zabezpieczenie, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Tej samej karze podlega, kto w celu uzyskania informacji, do której nie jest uprawniony, zakłada lub posługuje się urządzeniem podsłuchowym, wizualnym albo innym urządzeniem lub oprogramowaniem (§ 3).

Mając to na uwadze wskazać należy, że pozwany był uprawniony do nagrania swojej rozmowy z powódką z 29 maja 2020 r. także bez jej zgody (choć zgodę taką niewątpliwie uzyskał, bowiem Laura Bandura-Morgan była świadoma nagrywania rozmowy), to na jej rozpowszechnienie zgodę taką uzyskać musiał. Nie uzyskał jej ani co do nagrania rozmowy z 29 maja, ani z 4 czerwca 2020 r., przy czym w tym drugim przypadku nagranie uzyskał od powódki, a nie nagrał rozmowę samodzielnie. Naruszył tym autonomię informacyjną powódki. To do niej bowiem jako strony obu tych rozmów należała również decyzja o ujawnieniu ich treści osobom innym niż ich uczestnicy. Dla uznania samego naruszenia nie ma przy tym znaczenia treść rozmów. Ten element jest bowiem uwzględniany przy ocenie skali i dotkliwości naruszeń. Jednocześnie naruszenie autonomii informacyjnej dotyczyło obok samego faktu rozpowszechnienia rozmów przedstawicielom polskiego środowiska akademickiego także ujawnienia jej prywatnej oceny funkcjonowania jej zakładu pracy i postępowania przełożonych, a także emocji z tym związanych. To do Laury Bandury-Morgan należała decyzja, czy chce takimi informacjami podzielić się z kimkolwiek poza pozwanym, a tej możliwości podjęcia tej decyzji pozwany ją pozbawił. Kolejnym niewątpliwym naruszeniem autonomii informacyjnej, a także intymności powódki było wskazanie na możliwe bycie przez nią ofiarą przestępstwa zgwałcenia. Informacja taka jest obiektywnie szczególnie prywatna i jej wyłącznym dysponentem co do zasady jest pokrzywdzony. Zatem skoro pozwany naruszył autonomię informacyjną i intymność powódki, które składają się na jej prywatność (prawo do prywatności) to dopuścił się on naruszenia tego dobra osobistego.

W przedmiocie zachowania pozwanego polegającego na opublikowaniu na portalu społecznościowym www.facebook.pl publicznie dostępnych treści, w których czynił insynuacje na temat życia prywatnego oraz intymnego powódki, a także dwóch zdjęć powódki bez jej zgody stwierdzić należy, że naruszyły one jej dobra osobiste. Jak już wyżej wskazano, upublicznienie nagrań naruszyło dobre imię i godność Laury Bandury-Morgan. Niewątpliwie za naruszające te same dobra osobiste należy uznać zamieszczone twierdzenie pozwanego, że powódka jest zainteresowana romantycznie jedynie żonatymi mężczyznami i jest kłamcą. Działanie takie niewątpliwie mogło poniżyć ją w oczach innych osób, które przeczytały wpis, a u niej samej naruszyć dobrostan wynikający z poczucia własnej wartości, które ucierpiało wskutek dowiedzenia się, że przez działanie pozwanego inne osoby mogą przypisywać jej takie negatywne właściwości. Jednocześnie, w taki sam sposób jak już wyżej opisano, naruszył autonomię informacyjną powódki poprzez wyjawienie bez jej zgody informacji dotyczących jej życia osobistego pozbawiając ją możliwości podjęcia decyzji w tym zakresie. Dodatkowo, z uwagi na to, że poprzez ingerencję w sferę prywatności rozumie się m.in. nieuprawnione nagranie, sfotografowanie lub filmowanie czy też publiczne wystawienie fotografii bez zgody (tak: B. Janiszewska [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, cz. 1 (art. 1-55(4)),

red. J. Gudowski, Warszawa 2021, art. 23) pozwany dopuścił się naruszenia prywatności Laury Bandury-Morgan poprzez zamieszczenie na swoim publicznym profilu na platformie Facebook zdjęć powódki bez jej zgody. Zaingerował on tym samym w jej władztwo nad wizerunkiem oraz intymność i dobre imię – jedno ze zdjęć przedstawiało ją bowiem z odsłoniętym pośladkiem. Jest to część ciała człowieka powszechnie uznawana za miejsce intymne. Przedstawienie powódki w taki sposób rozpatrzyć należy w kontekście jej ówczesnej pracy w NCN, a zatem środowisku, w którym szczególna uwaga zwracana jest na profesjonalny wizerunek. Tego typu zdjęcie godziło tym samym w przekonanie innych osób, że powódka jest osobą o profesjonalnym wizerunku.

Bezprawność zagrożenia lub naruszenia.

Jak wyżej wskazano, to na pozwanym spoczywał ciężar dowiedzenia, że opisane naruszenia nie były bezprawne. Pozwany Witold Kilarski nie wykazał tego skutecznie. Powołał się on na interes publiczny i swój interes prywatny. Jako interes publiczny wskazał konieczność poinformowania opinii publicznej o istniejących w jego ocenie nieprawidłowościach w NCN i konsekwencjach, które spowodowały w jego karierze naukowej. W pierwszej kolejności wskazać należy, że orzecznictwo i doktryna za okoliczności wyłączające bezprawność naruszenia dóbr osobistych uznają: działanie w oparciu o przepisy prawa, działanie w wykonaniu praw podmiotowych, zgodę dysponenta dobra, działanie podjęte w obronie uzasadnionego interesu społecznego. Zachowanie pozwanego nie mogło zostać jednak uznane za następujące w obronie interesu społecznego. Sąd ustalił bowiem (jak wyżej wskazano), że motywem działań pozwanego były chęć odpłaty osobom, które w jego ocenie negatywnie wpłynęły na jego karierę naukową oraz rozgoryczenie wynikające z rozpadu intymnej relacji z powódką. Świadczy o tym bezpośrednio treść wiadomości kierowanych do powódki za pośrednictwem komunikatorów elektronicznych, maile kierowane do kierownictwa NCN oraz chronologia działań pozwanego. Witold Kilarski najpierw bowiem zaczął o wspomnianych nieprawidłowościach (stanowiących w jego ocenie także przestępstwa) dokonywać wpisów na platformie Facebook (od listopada 2020 r.) i wysyłać wiadomości je opisujące (3 października 2021 r. i marzec 2022 r., a dopiero następnie poinformował o tym organy ścigania (październik 2022 r.). Metody pozwanego wybrane w celu osiągnięcia uzasadnionego społecznie celu (a za taki należy niewątpliwie uznać doprowadzenie do należytego funkcjonowania instytucji publicznych) były do niego nieproporcjonalne. W pierwszej kolejności pozwany powinien bowiem dochodzić sprawiedliwości u powołanych do tego organów. Witold Kilarski uczynił to, ale dopiero ponad rok po uzyskaniu przekonania o nieprawidłowościach. Nieuzasadnione byłoby przy tym twierdzenie, że potrzebował czasu na zebranie dowodów, albowiem w kolejnych wpisach i wiadomościach wskazywał na informacje, które uzyskał jeszcze w pierwszej połowie 2020 r. Ponad roczna zwłoka w zawiadomieniu organów ścigania była zatem nieuzasadniona. Jednocześnie fakt, że postępowanie przygotowawcze w tym zakresie zostało umorzone z uwagi na brak znamion czynu zabronionego przemawia dodatkowo za tym, że działanie pozwanego nie było uzasadnione obroną interesu społecznego. Uprzedzając organy ścigania pozwany działał niejako na własne ryzyko, a przede wszystkim działał jedynie w swoim prywatnym interesie, jak już wyżej wskazano. Następnie powołanie się na działanie w obronie uzasadnionego interesu społecznego ocenić należy jedynie jako procesową taktykę obrony przed roszczeniami powódki. Nie wystąpiły także inne okoliczności wyłączające bezprawność zachowań pozwanego.

Zgodnie z art. 81 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 2509, z 2024 r. poz. 1222, 1254; dalej jako: p.a.) rozpowszechnianie wizerunku wymaga zezwolenia osoby na nim przedstawionej. W braku wyraźnego zastrzeżenia zezwolenie nie jest wymagane, jeżeli

osoba ta otrzymała umówioną zapłatę za pozowanie. Zezwolenia nie wymaga rozpowszechnianie wizerunku: osoby powszechnie znanej, jeżeli wizerunek wykonano w związku z pełnieniem przez nią funkcji publicznych, w szczególności politycznych, społecznych, zawodowych lub osoby stanowiącej jedynie szczegół całości takiej jak zgromadzenie, krajobraz, publiczna impreza (ust. 2).

W zakresie publikacji przedmiotowych zdjęć wskazać należy, że pozwany nie uzyskał zgody powódki na takie działanie, jak również nie zaszedł żaden z wyjątków wskazanych w art. 81 ust. 2 p.a. Laura Bandura-Morgan nie jest osobą powszechnie znaną, a zdjęcia przedstawiały wyłącznie pozującą powódkę. Nie zmienia tego obrona pozwanego, który twierdził, że zdjęcia mają zostały wykonane „ze smakiem”. Okoliczność artystycznej wartości nie uchyla bowiem bezprawności działania Witolda Kilara.

Mając na uwadze powyższe roszczenia powódki należało uznać za zasadne w znacznej części.

Kierując się zasadami proporcjonalności oraz indywidualizacji za uzasadnione uznał Sąd żądanie zobowiązania pozwanego do usunięcia skutków **już dokonanych przez pozwanego naruszeń dóbr osobistych powódki poprzez** złożenie przez pozwanego oświadczenia przeprosin (**pkt I a wyroku**). Intensywność stwierdzonych naruszeń wyrażająca się w ich uporczywości (wysyłanie wiadomości przez 6 dni z rzędu) i skierowaniu wiadomości z marca 2022 r. do kilkudziesięciu przedstawicieli polskiego środowiska naukowego przemawiała za koniecznością zamieszczenia stosownego oświadczenia o przeproszeniu powódki w piśmie o zasięgu ogólnopolskim „Forum Akademickie”, miesięczniku informacyjno-publicystycznym zajmującym się problematyką badań naukowych i szkolnictwa wyższego. Rozwiązanie takie nie powinno nadmiernie finansowo obciążać pozwanego, a same naruszenia, dotkliwe dla powódki, dotarły do tak dużej liczby osób ze świata nauki, że uzasadnione jest zamieszczenie przeprosin w specjalistycznym czasopiśmie. Termin 30 dni będzie możliwy do dotrzymania przez pozwanego, który warunki publikacji oświadczenia będzie musiał ustalić z podmiotem trzecim. Termin ten będzie w tym kontekście z jednej strony wystarczający do ustalenia warunków publikacji i jej zaplanowania, a z drugiej nie spowoduje nieuzasadnionej zwłoki w wykonaniu orzeczenia. Sąd oddalił żądanie w zakresie, w którym powódka w żądanym oświadczeniu przeprosin wskazała na naruszenie dobra osobistego w postaci wizerunku oraz intymności. Wizerunek powódki nie został naruszony działaniami pozwanego opisanymi w oświadczeniu, a intymność stanowi składową dobra osobistego w postaci prywatności.

Sąd niemal w całości uwzględnił również żądanie zobowiązania pozwanego do złożenia oświadczenia o treści opisanej w punkcie 1b części wstępnej uzasadnienia (**pkt I b wyroku**). Obowiązek złożenia oświadczenia drogą mailową powódce osobom, do których pozwany Witold Kilara wysłał wiadomość e-mail, która naruszyła jej dobra osobiste jest proporcjonalny do wagi i sposobu dokonanych naruszeń. Termin wykonania zobowiązania nie będzie zaś zbyt krótki, albowiem sprowadza się ono do wysłania wiadomości mailowych – czynności wymagającej działania tylko samego pozwanego i nie wymaga od niego poniesienia żadnych nakładów. Sąd jednakże oddalił żądanie w zakresie zobowiązania pozwanego do zawarcia w oświadczeniu sformułowania o naruszeniu wizerunku powódki, albowiem wskazanym działaniem nie naruszył on tego dobra osobistego.

W przeważającej części uzasadnione było również żądanie powódki opisane w punkcie 1 c części wstępnej uzasadnienia (**pkt I c wyroku**). Było ono bowiem proporcjonalne – powódka domagała się zamieszczenia oświadczenia na portalu, na

którym pozwany zamieścił treści naruszające jej dobra osobiste, a w jego treści uwzględniła charakterystykę naruszeń, do których doszło. Jednocześnie nie wymaga ono nakładów pozwanego. Sąd oddalił jednakże powództwo w zakresie, w którym powódka domagała się w oświadczeniu zamieszczenia informacji o naruszeniu jej tajemnicy korespondencji i intymności. Witold Kilarski nie naruszył tajemnicy korespondencji powódki poprzez zachowania, które powódka wskazała w żądaniu jako sposób naruszeń. Intymność stanowi zaś element dobra osobistego – prywatności, która już została wymieniona w żądaniu.

Z uwagi na realną obawę dalszych naruszeń ich zakaz zawarł Sąd w **pkt II wyroku**. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2019 r., I SCK 169/18 zgodnie z [art. 24 § 1 k.c.](#), ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. Podstawą roszczenia zakazowego w sferze ochrony dóbr osobistych jest zatem zagrożenie ich naruszeniem. Stan zagrożenia naruszeniem może wiązać się zarówno z sytuacją, gdy do naruszenia dobra osobistego jeszcze nie doszło, ale istnieje prawdopodobieństwo, że do niego dojdzie, jak i sytuacją, gdy do naruszenia już doszło, a zarazem istnieje prawdopodobieństwo, że zachowanie stanowiące naruszenie dóbr osobistych powtórzy się w przyszłości. Przesłanką roszczenia o zaniechanie jest tym samym obawa, że do naruszenia dojdzie lub że zostanie ono powtórzone (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 1965 r., II CR 13/65, OSNCP 1965, nr 10, poz. 174 i z dnia 18 lipca 2014 r., IV CSK 716/13, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 87). Prawdopodobieństwo, że do naruszenia dobra osobistego dojdzie lub że zostanie ono ponowione, podlega ustaleniu z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy, przy czym ciężar przytoczeń i ciężar dowodu w zakresie twierdzeń faktycznych wskazujących na istnienie takiego prawdopodobieństwa spoczywa na powodzie. Sąd może w tym zakresie kierować się także wnioskowaniem opartym na związkach między faktami, znajdującymi uzasadnienie w zasadach doświadczenia życiowego i logice ([art. 231 k.p.c.](#)).

W stanie faktycznym przedmiotowej sprawy niewątpliwie przeprowadzone dowody potwierdzają, że do naruszeń dóbr osobistych powódki już doszło i w każdej chwili sytuacja taka może się powtórzyć przy wykorzystaniu profilu pozwanego na portalu społecznościowym lub poczty elektronicznej różnych adresatów. W kontekście powyższego zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości, iż doszło do naruszenia dóbr osobistych powódki, co stanowi dostateczną podstawę dla udzielenia jej ochrony na gruncie [art. 23 k.c.](#) i [art. 24 k.c.](#) na przyszłość. Przy czym jak na to wskazano na wstępie wystarczy samo zagrożenie takiego naruszenia, a taka sytuacja niewątpliwie miała miejsce, skoro nawet w trakcie trwania niniejszego procesu i wydanego zabezpieczenia roszczenia, działania pozwanego prowadzące do naruszeń dóbr osobistych powódki były kontynuowane. Gdyby celem działań pozwanego była wyłącznie ochrona interesu społecznego, lub prewencja w zakresie bezpieczeństwa procedur w instytucjach naukowych, możliwym było dokonanie ich w taki sposób, aby nie było możliwości naruszania prawa powódki. Niewątpliwie w przepisie [art. 24 § 1 k.c.](#) ustawodawca wprowadził domniemanie bezprawności działań naruszających dobra osobiste. Do okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych zalicza się działanie w ramach konstytucyjnego porządku prawnego, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa ([Konstytucja](#), ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia), wykonywanie prawa podmiotowego, działanie w obronie uzasadnionego interesu, w niektórych przypadkach także zgodę pokrzywdzonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2002 r., II CKN 1293/00, OSNC 2004, nr 2, poz. 27). Zdaniem Sądu pozwany nie przeprowadził w postępowaniu skutecznej egzoneracji, nie wykazał braku bezprawności swoich działań.

W okolicznościach niniejszej sprawy nie jest przekonujące samo twierdzenie pozwanego, iż chodziło mu wyłącznie o działanie w obronie uzasadnionego interesu społecznego. Pozwany przy tym działał świadomie, w pełni zdając sobie sprawę ze skutków dokonywanych naruszeń, których - jak wykazało postępowanie dowodowe - nie zamierzał zaniechać, pomimo próśb i wezwań powódki, co implikuje wniosek o istnieniu po jego stronie zawinienia w stopniu umyślnym.

Odnosnie żądania upoważnienia do wykonania zastępczego zawartego w pkt 3 pozwu ze wskazaniem oparcia w treści art. 480 § 1 k.c. polegającego na upoważnieniu powódki do wykonania na koszt pozwanego czynności złożenia oświadczeń wymienionych w punkcie pierwszym pozwu zauważyć należy, że zostało ono wyłączone na podstawie art. 480 § 4 k.c. i od 15 września 2023 r. nie jest już możliwe.

Nowelizacją z 28 lipca 2023 r. (ustawa z 28 lipca 2023 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. z 2023 r. [poz. 1615](#)), która weszła w życie z dniem 15 września 2023 r., do art. 480 k.c. dodano § 4, zgodnie z którym przepisów § 1 i 3 nie stosuje się do roszczeń o złożenie oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie w związku z naruszeniem dóbr osobistych. Jest to fragment szerszej reformy sposobu egzekucji orzeczeń stwierdzających obowiązek naprawienia naruszenia dobra osobistego przez złożenie odpowiedniego oświadczenia. Tym samym więc z możliwości zastępczego wykonania czynności przez wierzyciela na koszt dłużnika wyłączono zobowiązanie do złożenia oświadczenia w przypadku naruszenia dóbr osobistych powstające na mocy orzeczenia sądu wydanego na podstawie [art. 24 § 1 zd. 2](#) k.c. Chodzi tu zatem o świadczenie o szczególnym charakterze (złożenie oświadczenia), mające specjalny cel (naprawienie naruszenia dobra osobistego) i wynikające ze specyficznego źródła, jakim jest zasadniczo konstytutywne orzeczenie sądu (ewentualnie ugody).

Podobnie ocenił Sąd żądanie zawarte w punkcie 4 pozwu oparte o treść art. 480 § 2 k.c. Trudno byłoby na obecnym etapie dokonać racjonalnej oceny skutków ewentualnych naruszeń zakazu i dokonywać zastępczych upoważnień w tym zakresie. Dodatkowo nie można zapominać o zasadzie niezbędnej indywidualizacji czynności naruszydiciela w przypadku ewentualnych naruszeń dóbr osobistych. Z powyższych względów żądania upoważnień zastępczych oddalono w **pkt VI wyroku**.

W hipotezie art. 480 § 1-3 k.c. znajdować się będą zarówno inne zobowiązania wynikające z orzeczeń sądowych, jak i pozostałe zobowiązania mające na celu naprawienie naruszenia dobra osobistego, inne niż złożenie określonego oświadczenia. Jako uzasadnienie wprowadzonej nowelizacji wskazywano na specyficzny charakter zobowiązania do złożenia określonego oświadczenia, którego sens zasadniczo polega na tym, że powinno być ono złożone przez tę samą osobę, która naruszyła dobro osobiste. Ponadto warunki rynkowe publikacji oświadczeń w mediach, w postaci płatnego ogłoszenia, mogą prowadzić do obciążenia naruszydiciela bardzo wysokimi kosztami. Tymczasem, jak się słusznie zauważa, realizacja słusznego niemajątkowego prawa pokrzywdzonego mogła prowadzić „do nadmiernego i nieuzasadnionego obciążenia finansowego naruszydiciela” (P. Machnikowski [w:] Gniewek, Machnikowski, Komentarz KC, 2023, [art. 24](#), [Nb 18](#)). Konieczne jest zatem zachowanie zasady proporcjonalności pomiędzy sposobem dokonanego naruszenia oraz jego skutkami (por. J. Sadowski [w:] Osajda (red. serii), Borysiak (red. tomu), Komentarz, Legalis 2024, ed. 32, [art. 24](#) KC, Nt 141-144 i wskazane tam orzecznictwo). W rezultacie ustawodawca zdecydował się na systemową zmianę regulacji sposobu wykonania obowiązku złożenia oświadczenia woli w przypadku naruszenia dobra osobistego. Należy bowiem zwrócić uwagę, że treść art. 480 § 4 k.c. nie pozbawia pokrzywdzonego prawa do przymusowej egzekucji złożenia

określonego oświadczenia przez naruszcyciela. Omawiany przepis należy bowiem analizować łącznie z [art. 1050 § 4](#) k.p.c., zgodnie z którym jeżeli w sprawach o naruszenie dóbr osobistych dłużnik nie składa oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie, pomimo wyznaczenia terminu do jego złożenia i zagrożenia mu grzywną, sąd wymierzy dłużnikowi grzywnę do 15 000 zł i nakaże zamieszczenie w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt dłużnika ogłoszenia odpowiadającego treści wymaganego oświadczenia i we właściwej dla niego formie. Ogłoszenie takie skutkuje – w zakresie objętym ogłoszeniem – wygaśnięciem roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym.

Zgodnie z art. 24 § 1 k.c. ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać **zadośćuczynienia pieniężnego albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny**. Z kolei art. 448 § 1 k.c. stwierdza, że w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę albo zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

W zakresie przesłanek roszczenia o zadośćuczynienie za naruszenie dobra osobistego wskazać należy na rozbieżność poglądów w tym zakresie. Obok przesłanek w postaci naruszenia dobra osobistego, wystąpienia krzywdy i adekwatnego związku przyczynowego między naruszeniem a krzywdą wskazywane są niekiedy również dodatkowe przesłanki. Stanowiska doktryny są następujące:

- 1) brak dodatkowych przesłanek;
- 2) konieczność istnienia bezprawności naruszenia dobra osobistego;
- 3) konieczność spełnienia przesłanek jakiejkolwiek odpowiedzialności deliktowej;
- 4) konieczność istnienia winy sprawcy naruszenia;
- 5) konieczność istnienia kwalifikowanej winy sprawcy naruszenia.

Opowiedzieć należy się za poglądem wymagającym dodatkowo winy naruszającego

w jakiegokolwiek postaci. Przemawia za tym systematyka kodeksu cywilnego i umieszczenie art. 448 w Tytule VI Księgi trzeciej. Jest to również pogląd prezentowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 12 grudnia 2002 r., V CKN 1581/00, OSNC 2004, Nr 4, poz. 53).

Jak wyżej wskazano, pozwany niewątpliwie naruszył dobra osobiste powódki i uczynił to bez relewantnego prawnie powodu. Jego zachowanie było bezprawne i podjęte zostało z pobudek związanych z jego prywatnym interesem, rozgoryczeniem i poczuciem krzywdy. Nie sposób jednak przyjąć, że okoliczności takie wyłączają winę w naruszeniu dóbr osobistych drugiej osoby. Pozwany doskonale zdawał sobie sprawę z tego, jaki charakter mają jego działania i do czego mogą doprowadzić, a o pobudkach swoich działań informował powódkę. Bezsprzecznie zatem pozwany zawinił odstępując od standardu postępowania z dobrami osobistymi drugiego człowieka, tj. ich nienaruszania, bez uzasadnionej prawnie przyczyny. Zachowania pozwanego wywołały u powódki silny stres manifestujący się zaburzeniami depresyjno-lękowymi oraz zaburzeniami adaptacyjnymi. Występowała u niej bezsenność, lęk. Powódka korzystała z psychoterapii i farmakoterapii, w wyniku których objawy pozostają u niej na łagodnym poziomie. Czuła

się także wyalienowana w środowisku pracy. Takie odczucia niewątpliwie stanowią krzywdę w rozumieniu art. 448 § 1 k.c. Jednocześnie naruszenia dóbr osobistych i krzywda pozostają w adekwatnym związku przyczynowym. Potwierdzają to dowody z opinii biegłego sądowego z zakresu psychologii przeprowadzone w toku postępowania, dokumentacja medyczna oraz zeznania powódki. Wynika z nich, że opisane objawy powódki występowały w momentach, kiedy pozwany dopuszczał się kolejnych naruszeń. Nie budzi zatem wątpliwości, że pozwany Witold Kilarski spowodował wystąpienie krzywd tego rodzaju u powódki. W konsekwencji Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki Laury Bandury-Morgan kwotę 10 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę zgodnie z żądaniem pozwu. Kwota ta nie jest wygórowana i odpowiada skali krzywdy doznanej przez powódkę, także z uwzględnieniem zasądzenia od pozwanego kwoty 5 000 zł na wskazany cel społeczny. Intensywność naruszeń dóbr osobistych była duża, albowiem rozciągały się one przez okres wielu miesięcy i występowały relatywnie regularnie. Skutki naruszeń były duże, albowiem odbiorcami wiadomości mailowych pozwanego było kilkadziesiąt osób, a wpisy na portalu Facebook były dostępne dla nieokreślonej liczby osób. Jednocześnie zasądzona kwota nie prowadzi do nadmiernego finansowego obciążenia pozwanego. Mając zatem na względzie zakres dotychczasowych naruszeń i ich długotrwałość (przy czym toczący się proces nie spowodował zaniechania naruszania dóbr osobistych powódki i zmiany zachowania pozwanego) oraz upórcożywość działania pozwanego, nieskłonny do żadnego kompromisu z powódką, Sąd uznał, iż krzywdzie powódki w płaszczyźnie [art. 448 k.c.](#) w odpowiednim stopniu zadośćuczyni kwota dochodzona pozwem i takie też zadośćuczynienie zostało na rzecz powódki zasądzone w **pkt III wyroku**.

Stosownie do art. 448 § 1 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę albo zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Wykładnia gramatyczna i funkcjonalna przemawia za uznaniem, że alternatywa we wskazanym przepisie ma charakter łączny. Jak już wykazano, zachodzą podstawy odpowiedzialności pozwanego czyniące zasadnym roszczenie powódki o zasądzenie kwoty 5 000 zł na wskazany cel społeczny – Fundacji na rzecz Nauki Polskiej z siedzibą w Warszawie (**pkt IV wyroku**). Opisane roszczenie ma przede wszystkim charakter represyjny i wychowawczy i takie cele zostaną osiągnięte w stosunku do pozwanego poprzez zasądzenie od niego na rzecz wskazanego podmiotu kwoty 5 000 zł. Fundacja ta jest organizacją pożytku publicznego, a jej celem statutowym jest działanie na rzecz nauki poprzez: a) wspieranie uznanych przez środowisko naukowców i zespołów badawczych, pracujących w tych obszarach nauki, które posiadają znaczenie dla rozwoju cywilizacyjnego, kulturowego i gospodarczego Polski oraz jej międzynarodowego prestiżu, b) wspieranie transferu polskich osiągnięć naukowych do praktyki gospodarczej, c) wspomaganie inicjatyw inwestycyjnych, służących nauce w Polsce. Zasądzona kwota wesprze zatem finansowo podmiot, który wspomaga naukowców i osiągnięcia naukowe, a zatem obszar powiązany z dokonaniem naruszeniem dóbr osobistych powódki. Jednocześnie wskazana kwota jest wyważona i nie będzie stanowić nadmiernego finansowego obciążenia pozwanego.

Art. 24 § 2 k.c. statuuje, że jeżeli wskutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych. Natomiast zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłankami tego roszczenia są: zachowanie człowieka, szkoda oraz wina człowieka, którego zachowanie wyrządziło szkodę, a także adekwatny związek przyczynowy między zachowaniem a szkodą.

Niewątpliwie pozwany dopuścił się naruszenia dóbr osobistych powódki. Jak wyżej opisano, ponosi on winę za te zachowania. Laura Bandura-Morgan doznała uszczerbku majątkowego w postaci kosztów wizyt u lekarza psychiatry oraz leków w łącznej wysokości

1 077,49 zł. Ponadto, domagała się kwoty 25 000 zł stanowiących wynagrodzenie utracone w wyniku wypowiedzenia jej umów o pracę przez Uniwersytet Jagielloński w Krakowie przed upływem okresu, na który zostały zawarte. Powódka wykazała adekwatny związek przyczynowy między szkodą w kwocie 1 077,49 zł a zachowaniem pozwanego. Koszty te poniosła w celu złagodzenia krzywdy, którą spowodował u niej Witold Kilarzski. W tym miejscu odesłać należy do uwag poczynionych co do związku krzywdy z zachowaniem pozwanego. Skoro zatem krzywda została wywołana przez pozwanego, to koszt poniesiony w celu jej odwrócenia był wydatkiem naturalnym i adekwatnym. Taką też kwotę Sąd zasądził na rzecz powódki (**pkt V wyroku**). O odsetkach orzeczono po myśli art. 481 k.c. jako, że dopiero w dniu 9 listopada 2022 r. odpis pozwu zastępujący wezwanie do zapłaty doręczony został pozwanemu, a zatem od dnia kolejnego pozwany pozostawał w opóźnieniu. Powódka nie wykazała adekwatnego związku przyczynowego między wypowiedzeniem stosunków pracy a działaniami pozwanego. Nie przedstawiła dostatecznego i wiarygodnego dowodu na taki fakt, choć to ją obciążał ciężar dowodu w tym zakresie (art. 6 k.c.). Poprzestała jedynie na twierdzeniach, toteż powództwo należało w tej części oddalić (**pkt VI wyroku**).

O kosztach procesu związanych z roszczeniami niemajątkowymi (ochrona dóbr osobistych) i majątkowymi (zapłata) Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 745 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny w Krakowie w orzeczeniu z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. akt I ACa 974/19 wskazał, że w perspektywie art. 100 k.p.c. istotną kwestią jest fakt uznania roszczenia za uzasadnione co do zasady. Kwestia ustalenia jego zasadności w zakresie kwot jakich powód domagał się od strony pozwanej ma znaczenie drugorzędne, skoro sporne między stronami było samo istnienie odpowiedzialności strony pozwanej. W konsekwencji zdaniem Sądu Apelacyjnego niewłaściwym jest opieranie rozstrzygnięcia w zakresie kosztów sądowych jedynie na czysto matematycznym ich rozliczeniu bez uwzględnienia istoty merytorycznego rozstrzygnięcia o roszczeniu powoda, które było kwestionowane co do zasady.

Przechodząc do realiów niniejszego postępowania stwierdzić należy, że stanowisko wyrażone powyżej znajduje odpowiednie zastosowanie w niniejszej sprawie skoro zasadność roszczenia wynikającego z faktu naruszenia dóbr osobistych powódki przez pozwanego implikowała dalej idące żądanie dotyczące zapłaty. Zestawienie wygranej powódki w zakresie roszczeń niemajątkowych do przegranej pozwanego wynosi 100%, natomiast odnośnie roszczeń majątkowych 52% do 48% (przy wartości przedmiotu sporu wskazanej na kwotę 31 078 zł). W zakresie roszczeń niemajątkowych koszty po stronie powódki wyniosły: 600 zł opłata od pozwu, 720 zł koszty zastępstwa procesowego przed sądem pierwszej instancji, 100 zł opłata od wniosku o zabezpieczenie, 180 zł koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu zabezpieczającym przed sądem pierwszej instancji (ustalone na podstawie § 8 ust. 1 pkt 2 i pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. z 2023 r. poz. 1964), 8,50 zł ½ opłaty skarbowej od pełnomocnictwa tj. **łącznie 1 608,50 zł**. W zakresie roszczeń majątkowych koszty poniesione przez powódkę wyniosły: 1 554 zł opłata od pozwu, 3 600 zł koszty zastępstwa procesowego (ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie,

Dz. U. z 2023 r. poz. 1964), 8,50 zł ½ opłaty skarbowej od pełnomocnictwa tj. łącznie 5 162,50 zł. Koszty poniesione przez pozwanego w zakresie roszczeń majątkowych to

kwota 3 600 zł kosztów zastępstwa procesowego (ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz. U. z 2023 r. poz. 1964) oraz 8,50 zł ½ opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, łącznie zatem powstałe koszty w zakresie roszczeń majątkowych wyniosły 8 771 zł, z czego 52% obciążające pozwanego to kwota 4 560,92 zł (poniósł 3 608,50 zł), a 48% obciążające powódkę to 4 210,08 zł (z czego poniosła 5 162,50 zł). Dokonując w tym zakresie rozliczenia należało zasądzić od pozwanego na rzecz powódki **kwotę 952,42 zł.**

Koszty opinii biegłego sądowego wyniosły kwotę 971,70 zł (647,80 zł + 323,90 zł), z czego kwota obciążająca powódkę (48%) to 466,41 zł (a poniesiona tytułem zaliczki wyniosła 500 zł), kwota obciążająca pozwanego (52%) to 505,28 zł, a zatem pozwany winien **zwrócić powódce kwotę 33,59 zł.**

Z uwagi na powyższe zasądzono od pozwanego na rzecz powódki wynikającą z wzajemnego rozliczenia kwotę **2 594,51 zł** (1 608,50 zł + 952,42 zł + 33,59 zł) o czym orzeczono w **pkt VII wyroku**. Zgodnie z art. 98 §1¹ k.p.c. od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty. O obowiązku zapłaty odsetek sąd orzeka z urzędu. Wobec powyższego Sąd zasądził ww. kwotę tytułem zwrotu kosztów procesu z odsetkami ustawowymi od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

W ocenie Sądu brak było podstaw do zasądzenia na rzecz powódki tytułem kosztów zastępstwa procesowego stawki w żądanej sześciokrotnej wysokości, bowiem samo stwierdzenie o nakładzie pracy pełnomocnika jest niewystarczające dla zasądzenia kosztów w takiej wysokości. Sprawa niniejsza zarówno pod względem przedmiotowym jak i stopniem skomplikowania nie wyróżnia się na tle podobnych spraw niczym szczególnym i wymagającym podjęcia czynności charakteryzujących się większym niż standardowy nakładem pracy. Podobnie brak było w ocenie Sądu uznania zasadności wysokości kosztów zastępstwa procesowego przedstawionych przez pełnomocnika pozwanego na podstawie indywidualnej umowy zawartej z pozwanym w części przewyższającej kwoty wynikające z obowiązującej w rozporządzeniu taryfy. Zgodnie z [art. 16 ust. 1](#) ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - *Prawo o adwokaturze* (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1564) opłaty za czynności adwokackie ustala umowa z klientem. Jest to zasada, a stawki przewidziane w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie limitują dolną granicę wynagrodzenia należnego za prowadzenie spraw przed organami wymiaru sprawiedliwości (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 2011 r., [I CSK 611/10](#), Legalis). Istotne jest to, że umowa ta, jako prawo podmiotowe względne, jest skuteczna tylko między stronami, jest więc wiążąca jedynie dla stron tej umowy, a nie dla sądu. Powyższy pogląd zachowuje swoją aktualność.

Jak stanowi art. 113 ust. 2 pkt 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 959, 1237) koszty nieobciążające przeciwnika sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji nakazuje ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz strony, której czynność spowodowała ich powstanie. W toku postępowania Skarb Państwa – Sąd Okręgowy w Krakowie wyłożył tymczasowo kwotę 471,70 zł tytułem brakujących wydatków w postaci wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii. Koszty te nie zostały uiszczone w toku procesu przez żadną ze stron. W konsekwencji Sąd nakazał ściągnięcie tej kwoty od pozwanego stosownie do stopnia w

jakim przegrał sprawę w zakresie roszczeń majątkowych, z którymi był związany dowód z opinii biegłego.

Sędzia Anna Chmielarz

Sekretariat proszę:

1. Odnotować uzasadnienie;
2. Odpis wyroku wraz z z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem:
 - a) pełn. powódki
 - b) pełn. pozwanego;
3. Kal. 2 tyg.

Kraków, 13 grudnia 2024 r.

Sędzia Anna Chmielarz